

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδροματὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διάλου, 117, ἔναντι Χρυσοπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 44—45

ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ ἤξεύρω μὲ τί τρόπον νά σάς το 'πῶ, παιδιά μου. . . Καὶ τώρα, ἐνῶ σᾶς γράφω, εἶμαι τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ μαῦρα εἰρείπια τῆς καταστροφῆς. . . Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω ἀκμὴν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου τὴν φοβερὰν ἐπέλθον σκηνήν, — τόσον ζωηρὰ μένουσιν εἰς τὴν μνήμην μου ὅλος ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη τοῦ ἐδοκίμωσα. . . Ἄ, Πίσσα! Πίσσα! τί κατάραν θά σου εἶδα, ἂν ἡ κυρία μου δέν σ' ἀγαποῦσε τόσο πολύ! . . .

Ἀκούσατε λοιπὸν πῶς συνέβη :

Καθὼς ἤξεύρετε, ἡ κυρία Διάπλασις ἀνέθεσεν εἰς τὴν οἰκονόμον τῆς Μάρθας, δηλαδὴ εἰς ἐμέ, νά κάμω τὴν Ἐβδομὴν Κυριακὴν. Ἐδέχθηκα μὲ τὴν συνήθη μου εὐπειθειαν, μολιῶντι αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἔργον θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπουσίας καὶ τῆς ἀτελείωτης τεμπελιάς τοῦ κυρ Ἀνανία. Ἀλήθεια θὰ εἶχα τὴν Ἀγάπην καὶ τῆς περὶ μεγάλας ἀδελφές του, πρόθυμες νά με βοηθήσουν. Ἀλλὰ τί

νά σου κάμουν τὰ κορίτσια ! Νά σας 'πώ την ἀλήθεια, — καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν των, — "ὅταν εἶνε ὅλες μαζὶ χωρὶς [τὸν Ἀνανίαν, περισσότερο φλυαροῦν παρὰ ἐργάζονται] καὶ ποτὲ δὲν εἶδα καλλίτερα τὴν ἀλήθειαν τῆς παροιμίας : «ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί, ἀργεὶ νὰ ξημερώσῃ», παρὰ τὴν ἡμέραν ποῦ τους ἔδωσα νὰ κατατάξουν τὰ γράμματά σας. Ἐπέρασεν ὅλη ἡ ἡμέρα, καὶ δὲν εἶχαν κάμῃ οὔτε ἓνα σωρὸν ἓνα σωρὸν... ἀταξίες μόνον, καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐστειλα εὐθὺς ἓνα γράμματάκι τοῦ Ἀνανία εἰς τὸ Φάληρον, τοῦ τα ἔλεγα ὅλα καὶ τον ἐπαρακαλοῦσα νὰναβῇ τὸ γρηγορότερον εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦλάχιστον διὰ νὰ ξέμπερδύσῃ τὰ γράμματά. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ κακὸς μοῦ ἔστειλεν εἰς ἀπάντησιν τὸ μπιλλιέτο του, μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις :

Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραιτε.

Δὲν ἐκατάλαθα τίποτε. Μόνον ἡ Ἀγάπη ὑπέθεσεν ἀπὸ αὐτὸ, ὅτι ὁ χαριτωμένος ἀδελφός της θὰ ἐσκοῦδαζε τὴν γεωμετρίαν, καὶ ἔτι θὰ ἔγραφε τοὺς κύκλους τοῦ ἐπάνω εἰς τὴν ἄμρον τῆς φαληρικῆς ἀερογαλιᾶς.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ποῦ ἔστειλε γράμμα εἰς τὴν κυρίαν Διάπλασιν, εἶχε τὴν καλωτόνην νὰ ἐξηγήσῃ καλλίτερα καὶ νὰ συμβουλεύσῃ μάλιστα. «Μοῦ γράφει ἡ Μάρθα, — ἔλεγε, — ἔτι δὲν ἔχει κανένα διὰ νὰ της ξέμπερδύσῃ τὰ γράμματά. Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εὐκαιρῶ νὰ ἔλθω, τὴν συμβουλεύω νὰ τα παραδώσῃ εἰς τὴν Πίσσαν. Ἡ γάτα μας, ξεύρετε, ἔχει μεγάλην εἰδικότητα εἰς τὸ νὰ ξέμπερδύσῃ. Ἀπόδειξις ὅτι ξέμπερδύσῃ... ὅλους τοὺς ποντικούς.»

Δὲν ἐνόησα τίποτε πάλιν ἀπὸ αὐτὰ ὅλα, παρὰ μόνον ὅτι ὁ ψυχογυῖός μας τὸ εἶχε ριξῆ βαρεῖα καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ το κουνήσει, οὔτε ἂν ὅλος ὁ κόσμος ἐγένετο μαλλιά κουδάρια, καὶ ἂν μόνον αὐτὸς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τον ξεμπερδεύσῃ. Καὶ ἐπῆρα τὴν ἀπόφασίν μου. Θὰ τα ἔκαμνα ὅλα μόνη μου : καὶ ἀνάγνωσιν ἐπιστολῶν καὶ κατατάξιν καὶ κρίσιν. Ἐπειτα θὰ τοὺς ἐμάζευα ὅλους, θὰ τοὺς ἐδιάβαζα τὰ χειρόγραφα μου καὶ, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Διαπλάσεως, θὰ ἐμοιράζαμεν τὰ βραβεῖα.

Καὶ ἐξημέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν... Ἀπὸ τὸ πρῶν ἡ κυρία Διάπλασις θὰ ἐπῆγαιεν εἰς τὴν Κημισιάν, ὅπου τὴν ἐπροσκάλεσε μία κυρία, νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα εἰς τὴν βίβλαν της ἡ τσοῦρμα πάλιν τῶν ἀδελφῶν θὰ κατέβαιεν εἰς τὸ Φάληρον, διὰ νὰ ἰδῇ τὸν Ἀνανίαν. Καὶ ἔτσι θὰ ἔμενα εἰς τὸ σπίτι μόνη. Τί καλὰ ! Νὰ εὐκαιρία διὰ ἡσυχὴν ἐργασίαν.

Καὶ ἀφ' οὗ ἔφυγον ὅλοι, ἔκλεισα τὴν πόρτα, ἐκόλλησα ἀπέξω ἓνα χαρτί μὲ τὴν ἐπιγραφήν : «Ἡ Διάπλασις εἰς τὴν ἡμέραν... Θεὸς μου ! τί πολλὰ γράμματά ! Καλὲ τί ἔλεγεν ὁ φίλος μας Ἀύγουστος, ὅτι δὲν θὰ ἐλαμβάναμεν πολλὰς ἀπαντήσεις, ἐπειδὴ ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας τὰ παιδιὰ εἶχαν τὰς ἐξετάσεις των ; Φαντάζομαι λοιπὸν τί κακὸν θὰ ἐγένετο, ἂν δὲν εἶχαν καὶ τὰς ἐξετάσεις ! Τὸ Γραφεῖόν μας δὲν θὰ ἐχωροῦσε τότε τὰ γράμματά !

Ἐργάσθηκα ὅλον τὸ πρῶν. Τὸ μεσημέρι ἔφαγα δύο αὐγά, ὀλίγον τυρὶ καὶ ὀλίγον φρούτο, — δὲν εἶχα καιρὸν διὰ μεγα ; ἤθερα μαγειρεύματα, μὴ ποῦ ἔλειπε μάλιστα καὶ ἡ κυρία, — ἤπια τὰ δύο τακτικά μου ποτηράκια, ἐκοιμήθηκα ὡς μισὴν ὥρα, καὶ ἄρχισα πάλιν τὴν ἐργασίαν. Τὸ βράδυ, ὅταν ἀνάψα πειρὰ τὸ φῶς, — ἓνα κερί... ἄχ ! αὐτὸ τὸ κερί ! — τὸ μέγαλον μας τραπέζι ἦτο γεμάτον ἀπὸ σωροὺς χωριστοὺς καὶ τακτοποιημένους. Ἡ πρώτη καὶ δυσκολωτέρα ἐργασία εἶχε σχεδὸν τελειώσῃ, Δέκα ἢ δώδεκα γράμματά μοῦ ἔμεναν ἀκόμη... Ἀλλ' ἐνῶ τὰ ἐμετροῦσα καὶ ἐσυλλογιζόμουν μὲ χαράν, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ μισὴν ὥραν ὅλα θὰ ἐτελείωναν καὶ

θὰ ἄρχισα τὸ νυκτερί, διὰ νὰ γράψω τὴν κρίσιν... ἀκούω ἐξῶνα εἰς τὸν διάδρομον ἔξω, κάτι θιλά καὶ θρηνώδη μισουλισματα.

— Μπᾶ ! ἡ Πίσσα !
Μὰ πῶς ; δὲν τὴν ἐπῆρα μαζί τους τὰ κορίτσια ; Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ἔτι τὴν εἶχαν πάρῃ.

Ἀνοίγω τὴν θύραν. Ἦτο πραγματικῶς ἡ Πίσσα. Ἀφ' οὗ ἐδίστασεν ὀλίγον, κατὰ τὴν συνήθειαν ὄλων τῶν γατῶν, ἐμῆκε μέσῃ καὶ ἄρχισε νὰ τρίβεται εἰς τὰ φουστάνια μου καὶ νὰ γουργουρίζῃ. Ἐπειτα, μὲλις εἶδε τὸ τραπέζι στρωμένον μὲ γράμματα, νύου ! κάνει καὶ μ' ἓνα πῆδημα ἀναβαίνει. Καὶ ἄρχισε νὰ μουρτζελα καὶ νὰ μισουλιζῇ... νὰ μισουλιζῇ καὶ νὰ μουρτζελα.

— Ἡ καίμενη, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου νηστική εἶνε !. Μὰ ποῦ νὰ ὑποθέσω ὅτι ἦταν ἐδῶ, νὰ της φωνάξω τὸ μεσημέρι καὶ νὰ της δώσω νὰ φάγῃ !

Καὶ ἐβγήκα ἔξω καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ της ἐτοιμάσω ὀλίγον γάλα μὲ ψωμάκια, — τὸ πλέον ἀγαπημένον της φαγί. Ἐφρόντισα ὅμως προηγήτερα νὰ κλείσω τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ τὴν Πίσσαν μέσα, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ κατόπι μου καὶ μ' ἐνοχλήσῃ μὲ τὴν ἀνυπομονήσαν της, ἐνῶ θὰ τῆς ἐτοιμάζω τὴν γαλατόσουπαν. Ἀχ, ποῦ νὰ φαντασθῶ τί μ' ἐπερίμενε ! Τὸν Μικροδίαβολον, τὸν Σατανᾶν, τὸ Ἀρχιζιζάνιον καὶ ὅλα μας τὰ διαβολάκια μαζί ἂν τα ἔκλεινα εἰς τὸ Γραφεῖον, τὸσον κακὴν βέβαια δὲν θὰ ἐγένετο !

Ἀλλὰ θὰ μ' ἐρωτήσατε μὲ τὸ δίκιο σας : Διατί ἡ Πίσσα ἦταν κρυμμένη ὄλην τὴν ἡμέραν ; Διατί δὲν ἐπαρουσιάζετο ἐνωρίτερα ;

Χρ ! θὰ σας το ἐξηγήσω ἀμέσως. Πρέκει νὰ ἤξεύρετε, παιδιὰ μου, ὅτι κατ' αὐτὰς εἰς τὸ σπιτικόν μας προσετέθη ἀκόμη ἓν μέλος. Ἡμεθα δεκαεξί, τώρα ἐγίναμεν δεκαεπτὰ. Καὶ τὸ νέον αὐτὸ πρόσωπον εἶνε πολὺ... μυτερόν, ἢ ὅπως λέγει ὁ κ. Φαίδων, ὁ ξύρρυγγον' ἔχει δὲ τέσσερα πόδια, οὐρτίσαν καὶ γούναν κατὰμαυρην, ὅπως καὶ τῆς Πίσσας.

Μὲ ἄλλους λόγους εἶνε ἓνα σκυλάκι ζωηρότατον καὶ ἐξυπνότατον, τὸ ὅποιον ἐξ αἰτίας τοῦ χρωματός του τὸν ὠνομάσαμεν Ὀθέλλον (διότι καθὼς μοῦ εἶπαν, ὁ Ὀθέλλος αὐτὸς ἦτο ἓνας περίφημος στρατηγὸς τῆς Βενετίας, μαῦρος καὶ ἄγριος ὡς τὸν Διάβολον τὸν παρ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ θέατρον, ἀλλὰ δὲν ἐτυχε νὰ ὑπάγῃ ποτέ.) Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὸ σκυλάκι μας — τὸ ὅποιον μᾶς ἐχάρισεν ὁ κ. Αἰμύλιος Βιμαρμένος, — εἶνε χαριτωμένον πλασματάκι, καὶ ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, ἐρωτήσατε ὅσους τὸ εἶδαν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἢ περιμένετε εἰς νὰ ἰδῆτε τὴν φωτογραφίαν του, τὴν ὅποιαν κάποτε βέβαια θὰ δημοσιεύσωμεν. Καὶ φυσικὰ εἰς τὸ σπίτι τὸ ἀγαπήσαμεν ὅλοι μας... ἐκτὸς τῆς Πίσσας. Θέλετε νὰ σᾶς 'πῶ καὶ διατί ; Διὰ χίλιους δύο λόγους. Πρῶτον, διότι σκυλιά καὶ γάτες δὲν ἀγαπιῶνται εὐκολὰ δεῦτερον, διότι ἡ Πίσσα εἶνε ὀλίγον ζηλιάρη, καὶ νομίζει ἴσως ὅτι ὁ Ὀθέλλος ἦλθε νὰ της πάρῃ τὴν θέσιν της καὶ τὴν δόξαν της τρίτον, διότι δὲν συμβιβάζονται αἱ ηλικίαι των, ἀφ' οὗ ὁ μὲν Ὀθέλλος δὲν ὑπερέβη ἀκόμη τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τὴν τρελλὴν καὶ παιγνιδιάρικην, ἢ δὲ Πίσσα μας εἶνε τώρα ἢ πλέον σοβαρὰ καὶ ἀξιοκρεπῆς δεσποινίς-γάτα ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τέταρτον... ἀλλὰ διατί νὰ πολυλογῶ ; Τὸ βέβαιον εἶνε ἔτι τὰς πρώτας ἡμέρας τὸ σπίτι μας δὲν ἦτο πολὺ ἥσυχον κἄλλες, διάδρομοι καὶ δωμάτια ἀνηχοῦσαν ἀπὸ κάτι τραλὰ τρέξιμα καὶ ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν ξεφρονητῶν : «γαῦ ! γαῦ !... ποί ! ποί !... κιάστε τον τὸν μισοκαρτεζῖκο !» Ὁ Ὀθέλλος ἔτρεχε νὰ παίξῃ μὲ τὴν Πίσσαν, ἐκεῖνη παρεῖργουσε τὰς διαθέσεις του, τοῦ ἔκαμνε πολὺ κακὴν ὑπόδοχην, ἔτρεχαν τὰ κορίτσια νὰ τον σώσωσιν, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἔβλη ἡ σκηνὴ καὶ ἡ φασαρία. Καὶ τελοσπάντων εἶδε καὶ ἀποεῖδεν ἡ Πίσσα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τῶπον τῆς ἐργῆς. Δι' αὐτὸ τῶρ

σπανίως μένει μέσα εἰς τὸ σπίτι, ἀλλὰ κάθεται ποτε εἰς τὴν παρτίαν, ποτε εἰς τὴν αὐλήν, ἢ κάμνει μακρυνοὺς περιπάτους ἀνὰ τὰ κεραμιδιὰ τῆς γειτονιάς. Καὶ ἄμχ τὴν ζωσῆν πᾶ ἡ κείνα, γυρίζει σιγά-σιγά καὶ ἐμβαίνει μέσα σὺν τὸν κλέφτην... Τί νὰ κάμῃ ἡ καίμενη ! Ὁ Ὀθέλλος εἶνε νὰ μεγαλώσῃ ὁ Ὀθέλλος καὶ νὰ φρονιμεύσῃ. Τότε βέβαια θὰ ἐνοήσῃ καὶ αὐτὸς, οἷ οὔτε παιγνιδία θέλει ἡ Πίσσα, οὔτε ἔθωραν. Καὶ ἔτσι ἐλπίζομεν νὰ ζήσουν καλὰ, κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

Τώρα λοιπὸν ἐνοήσατε δικτὶ ἔλειπεν ὄλην τὴν ἡμέραν ἡ Πίσσα. Ἀδικα ἔμωσ ἐφυλάγετο σήμερα, διότι τὸν Ὀθέλλον τὸν εἶχαν πάρῃ μαζί των τὰ κορίτσια, διὰ νὰ τον δείξουν τοῦ Ἀνανία, ὁ ὅποιος δὲν τον εἶχεν ἰδῆ ἀκόμη. (καὶ δι' αὐτὸ μάλιστα δὲν εἶχαν πάρῃ καὶ τὴν Πίσσαν.)

Ἀφ' οὗ ἔλειψα ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας εἰς τὸ μαγειρεῖον... γυρίζω εἰς τὸ Γραφεῖον... ἀνοίγω τὴν θύραν... καὶ τί νὰ ἰδῶ !

Ὁ Θεὸς μου ! Θεὸς μου ! Πρῶτον δὲν εἶδα τίποτε ! Τὸ σὸς ἦτον ὁ καπνὸς ἐκεῖ μέσα... Ἀνάμεσα εἰς τὸν καπνὸν, βλέπω κάτι φλόγες... καὶ παρακάτω μίαν Πίσσαν ἔξω φρονῶν, μὲ οὐραν τσουρουφλισμένην, μὲ μάτια γουρλωμένα, νὰ τρέχῃ, νὰ ξεφωνίζῃ.

— Ὁ συμφορά μου ! συμφορά μου ! φωνάξω μὲ σηκωμένα χέρια ἀπὸ τὴν ἀκελπισίαν. Φωτιά ! Πᾶνε τὰ γράμματά των παιδιῶν... Καὶ ἡγόμαται.

Τί ἐγένεον ὕστερα, δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς ; το εἶπῶ μὲ τάξιν καὶ μεσιράν. Διότι κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί ἔκαμα καλὰ καλὰ...

Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι ἐφώναξα : Χριστέ καὶ Παναγιά ! Χριστέ καὶ Παναγιά !... καὶ ἔπερνα ἄκαυτα πράγματα καὶ ἐσκέπαζα, καὶ ἐπαταῦσα δυνατὰ ἐκείνα ποῦ ἐκαίγοντο... Ὅχι μὲ ὀλίγον κόπον καὶ ὄχι μὲ ὀλίγα καψήματα εἰς τὰ χέρια, κατῶρθωσα τελοσπάντων νὰ οὐδύσω τὴν φωτιά. Ἐτύχως τὸ κακὸν δὲν εἶχε προχωρήσῃ εἰς τὰ χαρτιά ποῦ εὐρίσκοντο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Ἐξιδεμὴ ἄλλοίμονον ! Ἴσως οὔτε ἐγὼ δὲν θὰ ὑπῆρχα τώρα...

Τί εἶχε γίνῃ, τὸ μαντεῖο εὐκόλα. Ἐκεῖ ποῦ ἔφαχνε πεινασμένη ἡ Πίσσα, εἶχεν ἀναποδογύρησιν τὸ αναμμένο κερί, τὸ ὅποιον ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰ γράμματά σας καὶ τοὺς ἔδωσε φωτιά. Πραγματικῶς, τὸ σαματῆν τὸ εὗρηκα πεσμένον.

Καὶ ἡ οὐρὰ τῆς Πίσσας ἐμαρτυροῦσε ὅτι τὴν εἶχε φιλήσῃ ἡ φωτιά.

Ἐγὼ ἀκούσῃ ὅτι τὸ ἴδιον ἔπαθε μίαν φορὰν μὲ τὸ σκυλάκι του καὶ ἓνας σοφὸς μεγάλος, ὁ Νεύτων. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε τὴν ἀπάθειαν, ὥστε, μολονότι εἶδεν ὅλα τὰ χειρόγραφα του στάκτη, δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐγύρισε πρὸς τὸ σκυλάκι του καὶ του εἶπε : «Ὁ Ἀδάμα ! Ἀδάμα ! νὰ ἤξευρες πόσων ἐτῶν κόπους μοῦ κατέστρεψες !»

Μὰ ἐγὼ, παιδιὰ μου, ποῦ νὰ τὴν εὐρῶ τὴν ἀπάθειαν ; Μήπως εἶμαι σοφός ; ἢ μήπως τὰ χειρόγραφα ἦσαν δικὰ μου ; Ὁ Νεύτων ἐκάθισε καὶ τα ξαναέγραψεν ἀπὸ τὸ κεφάλι του ; μὰ ἐγὼ πῶς νὰ ξαναγράψω τὰ ξένα γράμματά ποῦ ἐμισοκάησαν, ἢ ἐκάησαν ἐντελῶς ; Ἀχ ! ὅσω τὰ ἐκύτταξα, ὅσω τὰ ἐμάζευα, ὅσω τὰ ἐξεκαθαρίζα, ὅσω ἐπροσπαθοῦσα νὰ τα κατατάξω πάλιν καὶ νὰ τα συνενώσω — τόσω τὸ γεροντικὸν αἷμά μου ἐβράζε ἀπὸ θυμὸν, καὶ μου ἤρχετο νὰ ὀρμήσω ἐναντίον τῆς Πίσσας σὺν τὸν Ὀθέλλον, (ὄχι τὸν δικόν μας Ὀθέλλον, ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἐκεῖνον μαῦρον τῆς Βενετίας) καὶ νὰ τὴν πνίξω καὶ νὰ τὴν σπαράξω...

Καὶ ὁ θυμὸς μου ἐμεγάλωνεν ἀκόμη περισσότερο, ὅσω τὴν ἐβλεπα νὰ γλύφῃ μακαρίως τὸ γάλα τοῦ μου εἶχε πῆσῃ κάτω, ὅταν ἐμβῆκα καὶ εἶδα τὸ Γραφεῖον εἰς ἐκείνο τὸ χάλι... Ἀ, ὁ Ἀδάμας τοῦ Νεύτωνος δὲν εἶχε βέβαια τὴν ἀναληγσίαν !

Ἀλλὰ ἔλεγα πάλιν : Τί κταίει τὸ ζῆλον ; Μήπως τὸ ἔκαμν ἐπιτήδεος ; Καὶ ἂν θέλετε νὰ ἐξετάσετε, ἐγὼ δὲν ἔπταια περισσότερον, ποῦ εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ κλείσω τὴν Πίσσαν εἰς τὸ γραφεῖον μὲ ἓνα κερί ἀναμμένον ;

Καὶ ὅρα ; Τί θὰ ἔλεγεν ἡ κυρία ὅταν θὰ ἐγύριζε τὸ βράδυ καὶ θὰ ἐμάνθανε τὸ δυστύχημα ; Τί ὄχι ἐλέγετε σεις ; Τί θὰ ἐγένετο ἢ Ἐβδόμη Κυριακή ;

Ἐτύχως ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ἔφθασαν ἀπὸ τὸ Φάληρον αἱ δύο δεκα ἀδελφαί. Ταῖς εἶπα ἀμέσως τὰ διατρέξαντα καὶ ἐζήτησα τὴν συμβουλήν των.

— Ἀ, δὲν εἶνε τίποτε, ἀνέκραξεν ἡ Ἐλπίς. Ἐγένεον ἐκείνο ποῦ εἶπεν ὁ Ἀνανίας : ἔδωσες τὰ γράμματά καὶ σοῦ τα ἐξέμπερδύσῃ ἡ Πίσσα.

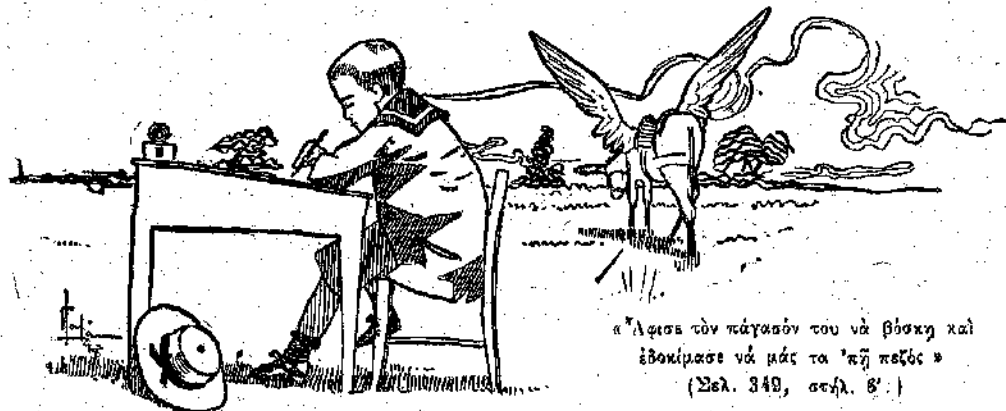
— Τέτοια συμφορά ἐπάθαμε, καὶ κάνεις ἀκόμη ἀστεῖα ; εἶπα θυμωμένη. Ὁ ἄκόλλησος φαίνεται ἀπὸ τὸν Ἀνανία.

- Ἐννοια σου, Μάρθα μου καὶ ἡ συμφορά σου δὲν εἶνε τόσω μεγάλη, εἶπε τότε ἡ Ἀγάπη.
- Μὰ ἡ Κυριακή ;
- Ὅχι γίνῃ.
- Μὰ πῶς ;
- Νὰ πῶς : Δὲν ἔμειναν ἀρκετὰ γράμματά ἀπειρακτά ;
- Καμμιὰ πενηνταριά.
- Δὲν τα ἐδιάβασες ὅλα ;

•Τοῦ ἦλθε νὰ πάρῃ μίαν σημαίαν καὶ νὰ γυρίσῃ τοὺς δρόμους. (Σελ. 348, στήλ. 6.)

—“Όλα, όλα! Έγαν μείνη καμιά δεκαριά, άλλ' αυτά δέν επειράχθησαν.
—Τόση τὸ καλλίτερον. Λοιπόν, δέν θυμῶσαι ἐπάνω-κάτω τί ἔλεγαν όλα ; . . . Καί ἀπὸ τὰ κομμάτια ποῦ ἔμειναν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, δέν εἰσπορεύς νά γνωρίσης τίνας εἶνε τὸ καθένα καί νά τὸ συμπληρώσης ἐκ μνήμης ;

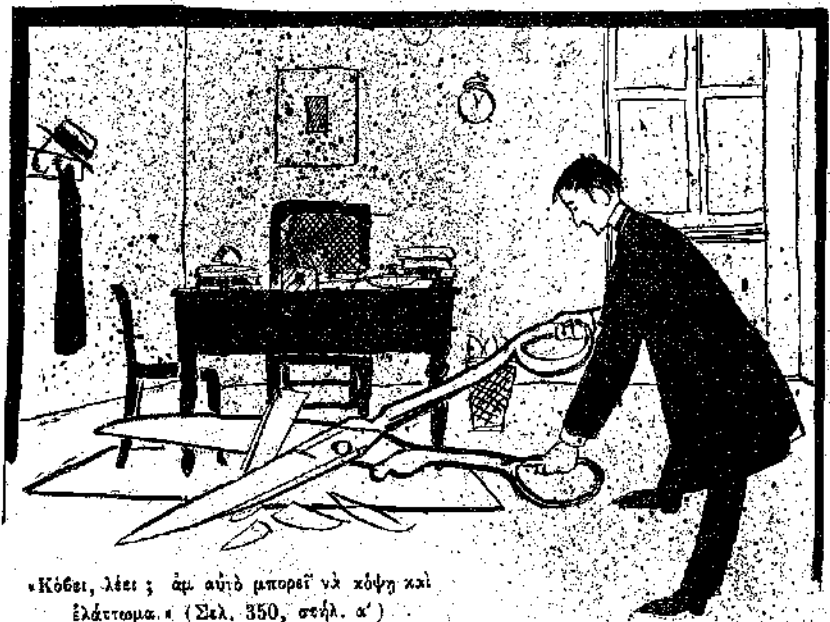

« Λίσις τὸν πάσόν του νά βόσκη καί ἰδοίμασε νά μάς τα 'πὴ πεζός » (Σελ. 349, σελ. 8')

—Αὐτὸ ἐπροσπάθησα νά κάμω πρὸ ὀλίγου καί εἶδα δὲ: κατὶ γίνεται . . .
—Ἔτσι λοιπόν θὰ γίνῃ ἡ Ἑβδόμη Κυριακή: Νὰ ἴδῃς ποῦ θὰ συμφωνήσῃ ἅμα ἔλθῃ καί ἡ κυρία Διάπλασις. Δέν θὰ ἦταν σωστόν νά μηδενισθῇ αὐτὴ ἡ Κυριακή, καί νά εἰπούμεν ὅτι ἐκάθησαν καί τὰ γλωσσὰ μαζὶ μὲ τὰ ἔσρα, καθὼς λέγει ἡ παροιμία: θὰ ἀδικούσαμεν τὰ παιδιά, καί μάλιστα τὰ τυχερά — ἐκεῖνα δηλαδὴ τῶν ὁποίων τὰ γράμματα δέν ἐκάθησαν. Μὴν πικραίνεσαι, Μάρθα μου, καί όλα θὰ διορθωθοῦν.
Ἦλθεν ἡ καρδιά μου ἐπὶ τὸν τόπον τῆς. Μὲ τὸ τραῖνον τῶν 8 ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τῆς καί ἡ κυρία Διάπλασις.
—“Ἔ, τὰ ἐξεμπεδέψες όλα τὰ γράμματα, κυρὰ Μάρθα, ἦτο ἡ πρώτη τῆς ἐρώτησις.
—“Ὅχι ὁ λ α, κυρία μου, εὐτυχώς . . . Ὅλιγον ὅμως ἔλειψε νά τα ξεμπερδέψω ὁ λ α . . .
— Καί δέν μού το ἐξηγεῖς αὐτὸ τὸ ἀνιγμά ;
— Ἄν το βρῆτε ! . . .
— Ἄ, Μάρθα μου, δέν ἔχω καιρὸν. Τὸ λέγω πάντα καί εἰς τὰ παιδιά, ποῦ μου στέλλουν Πνευματικὰς Ἀσκήσεις χωρὶς τὰς λύσεις των . . .
— Λοιπόν θὰ σας δώσω τὴν λύσιν . . . ἀλλὰ ὄχι τώρα . . . ἀφ' οὗ φάτε . . . φοβοῦμαι, κυρία μου, μὴ συγχυσθῆτε καί σας κοπῇ ἡ βρεξίς . . .
— Ἐσῦρεῖς πολὺ καλά, ὅτι δέν συγχύζομαι εὐκολά . . . Μόνον λέγε !
Καί εἶπα . . . Μὲ κόπον βέβαια, ἀλλὰ τέλος πάντων τὰ εἶπα . . . Καί ἡ κυρία Διάπλασις, εἶτε ἐπειδὴ εἶδε τὴν ἀπελπισίαν μου καί μ' ἐλυπήθη, εἶτε ἐπειδὴ αὐτὸ ἦτο τὸ σωστόν, ἐσυμζώνησε ἀμέσως μὲ τὴν γνώμην τῆς Ἀγάπης καί διέταξε νά γίνῃ ἡ Κυριακή μας ὁπως-ὁπως.

Ἐσώζοντο ἀκόμη τὰ ἔγνη τῶν σωρῶν, ὅπως τοὺς εἶχε σχηματίσῃ, μὲ βλῆν τὴν ἀ ν α κ α τ ο σ ο ὄ ρ α ν, ποῦ εἶχε φέρῃ ἡ φωτιά. Καί μὲ ὀλίγον κόπον κατάρθωσα νά τους ξανακάμω. Ἄλλὰ τί σωροὶ ἦταν πετὰ ἐκείνοι ! Αἰμάτων ἡ καρδιά μου, καθὼς τοὺς ἐβλεπα, παιδιά μου, σὲ τέτοιον χάλι . . . Καί ἐδῶ εἶνε ὅπου χρειάζεται «κονδύλι» καί νοὺς ἡμῆρικὸς.» — καθὼς λέγει καί ἓνας ποιητής, ποῦ πολὺ τὸν ἀγαπούσαμεν εἰς τὸν καιρὸν μας, —διὰ νά περιγράψῃ καί νὰ τὰ γράμματα καί τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων σας, τὰ ὅποια ἀπὸ τετράγωνον ποῦ ἦσαν, κατήντησαν τρίγωνα καί πολύγωνα, ἀκανόνιστα σὰν τὰ κομμάτια τῶν Κινεζικῶν συνδυασμῶν (ὅσοι τοὺς ἐνθυμῆσθε) καί καπνισμένα, καρβουνιασμένα, μαυροκίτρινα, ἐλεεινά . . . Καί μέσα εἰς αὐτὰ τὰ ἀπεργράφατα ἅ ποικαῖδια ἐβλεπες κάπου-κάπου καί κανένα γράμμα ἀθικτόν, τυχερόν . . . “Ἔ, ἄς προσπαθῆσω τώρα νά τα ξεμπερδέψω καί νά τα ξ ε μ π ε ρ δ ε ψ ῶ ἀληθινά.

Θυμᾶσθε τὴν ἐρώτησιν τῆς κυρίας Διαπλάσεως :
« Ἀπὸ ἔλα τὰ σφάλματα, εἰς τὰ ὅποια ὑπέσατε ἕως τώρα, ποῖον σᾶς ἐλύπησε καί σας ἔκαμε νά μετανοήσετε περισσότερο ; »
Ἐδῶ σᾶς θέλω ! Νὰ ποὺ ἐγίναμεν κ' ἐμεῖς μίαν φορά «Πνευματικοὶ» καί θύκωσάμεν ἐξομολογήσεις . . . Ἄλλὰ ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς δέν το ἐννοεῖ αὐτὸ μὲ κανένα τρόπον. Τί, λέει ; νά ἐξομολογήθῃ ; Καί ἐμπρός εἰς ὄλους, δημοσίᾳ ; Καί νά τον ἀκούσῃ τὸ Ἀρχιτελεῖον καί οἱ ἄλλοι ταραξίαι ; καί νά ἐξακοντίσῃ εἰς βάρος του «σκώμματα, κατηγορίας καί χλεύας» ;

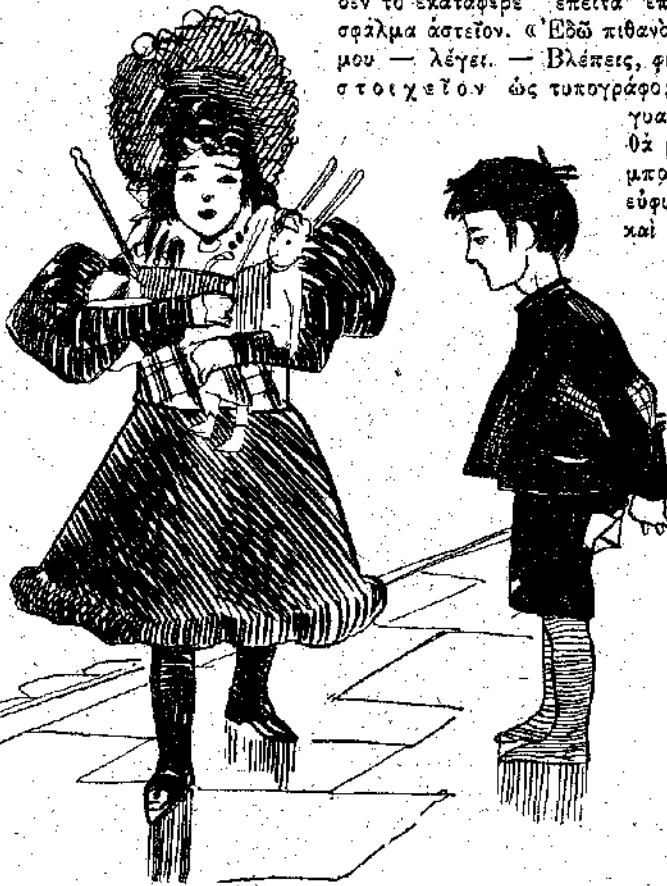
« Κόβει, λέει ; ἀφ' αὐτὸν ποῦ νά κόψῃ καί ἐλάττωμα. » (Σελ. 350, σελ. α')

Ἄ, μπᾶ ! Θεὸς φυλάξοι ! Ποτέ . . . Καί εἰς τὸ τέλος λέγει : «Καί τοι ἡ ἀπάντησις αὐτῆ δέν εἶνε ἀμεσὸς ἀπάντησις εἰς τὴν Ἑβδόμην Κυριακὴν, ὅμως . . . » Τί ὅμως, δέν ἐνθυμούμαι πετὰ τὰ παραπάνω εἶνε καυμένα . . . Φαίνεται ὅτι τὴν ἐναντίαν ἰδέαν ἔχει ὁ Γουλιέλμος Τέλλος. Τόσον τὸν ἐνθουσίασεν ἡ ἐρώτησις, ὥστε τοῦ ἦλθε νά πάρῃ μίαν σημαίαν καί νά γυρίσῃ εἰς τοὺς δρόμους φωνάζων : «Ζήτω ἡ Διάπλασις ! Ἐξομολογεσθε τὰ σφάλματα ὑμῶν ! Ἦγγικε γὰρ ἡ ὥρα τῆς κρίσεως . . . τῆς Ἑ-

Ἑβδόμης Κυριακῆς ! » Ἄλλὰ μόνον λόγια, διότι τίποτε ὀρισμένον δέν ἐξομολογεῖται καί αὐτός. Μᾶς λέγει μόνον, ὅτι διὰ κάθε νέον σφάλμα μετανοεῖ, καί μετανοεῖ πικρῶς ; διότι ἀντὶ μετανοῶν διὰ τὸ προηγούμενον σφάλμα, ἀπεφάσισα νά μὴ ἀμαρτήσω πλέον, ἐβλεπα ὅτι δέν το εἶχα κατορθώσῃ.» Ἐπάνω-κάτω τὴν ἰδίαν ἰδέαν ἔχει καί ἡ Ἡμεροσπεριστεῖρα, τὴν ὁποίαν καί τὸ πλέον μικρότερον τῆς σφάλμα τὴν κάμνει νά μετανοῇ καί νά λυπηταὶ σκληρότατα.» Νὰ καί ἄλλος, ὁ ὁποῖος δέν ἐννοεῖ νά ἐξομολογηθῇ ὀρισμένον σφάλμα. Εἶνε ὁ Πεινασμένος Ἀύχλος καί ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἐννοεῖτε τί ἀμαρτωλὸς ποῦ ἦτο. Ἄλλὰ τώρα πετὰ δέν εἶνε. Ἐσώθη διὰ τῆς προσευχῆς. Περικάλυψε τὸν Θεὸν νά τον συγχωρήσῃ, καί ὁ Θεὸς τὸν ἐσυχώρησε, καί τον ἔκαμε νά Τον ἀγαπήτῃ, καί ἀπὸ τότε διεκόψε τὰς κακὰς του σχέσεις, καί ἐγένετο ἐπιμελής καί καλὸς καί ἐργατικὸς καί εὐσεβὴς, —διὰ τὰ ὅποια οὔτε μετενόησε βέβαια, οὔτε θὰ μετανοήσῃ ποτέ, ἂν ἐξακολουθῆσῃ νά εἶνε τέτοιος εἰς βλῆν του τὴν ζωὴν . . .

Τώρα θὰ σας ἀντιγράψω ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μελλοῦσης Καλλιτέχνης ὁσοῦσιν κομμάτια ἔμειναν ἄκαυτα : «Πῶς θέλεις νά ἔγω τόσην μνήμην, ὥστε νά ἐνθυμῶμαι ὅλας τὰς χιλιάδας τῶν σφαλμάτων, εἰς τὰ ὅποια ὑποκίπτω καθημερινῶς ἐπὶ δεκαεξ (16) όλα ἔτη ; . . . Καί πῶς νά εὐρῶ τὸ χειρότερον, ἀφ' οὗ ὅλα μου τὰ σφάλματα τὰ θεωρῶ χεῖροτέρα καί ὅλα μὲ κάμουν νά μετανοῶ περισσότερο ; . . . Λοιπόν, ἀφ' οὗ ὅλην τὴν ἡμέραν κάμνω σφάλματα, θὰ εἴπῃ ὅτι ὅλη ἡ ἡμέρα μου εἶνε ἓνα σφάλμα καί ἐπειδὴ ἡ ζωὴ μου ἀποτελεῖται ἀπὸ ἡμέρας, δηλαδὴ ἀπὸ σφάλματα, ἔπεται ὅτι καί ὅλη ἡ ζωὴ μου εἶνε ἓνα σφάλμα, καί μάλιστα τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα . . . Καί πῶς ἀλλοιότικα ἠθέλατε νά εἶνε; Δέν λέγουσιν ὅτι κάθε πρᾶγμα ποῦ ἀρχίζει Τρίτην δέν ἐπιτυγχάνει, δηλαδὴ γίνεται σφάλμα; . . . Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ ἐγεννήθηκα Τρίτην! . . . —Καί ἂν θέλῃς τώρα καί ἓνα σφάλμα κάπως μικρότερον, νά, τὸ ἔχεις ἐμπρός σου: Εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀπάντησις μου, εἰς τὴν Ἑ Κυριακὴν, σφάλμα ἐξ ἀρχῆς ἕως τέλους, διὰ τὸ ὅτι οὐκ ἔβα μετανοήσω ὅταν . . . ἰδῶ τὴν κρίσιν σου.» Τί λέγετε δι' αὐτὰ, παιδιά μου ; Νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ τὰ ἔγρασα ! Τί ἐξυπνάδα ! Ἀκουσα, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι σοφισταὶ ὅλων τῶν ἐλεγκτῶν, καί ἡμποροῦσαν μὴ χάρα νά σὲ κάμουν νά πιστεύσης τὴ νύκτα μέρᾳ καί τὴ μέρα νύκτα. Κανένα τέτοιον. Ἡ εἶχε δάσκαλον ἡ Μελλοῦσα Καλλιτέχνης . . .

Νὰ καί ἄλλος ἀπ' τὴν Κω, —ποῦ γυρεύει μερτικό . . . Τὸν λέγουσιν Διὰ τὸ Κολοκῦθον Πάτερσιν, σπέρτον μονάχον διὰ τὸ διαβολάκι ! Ἄλλὰ μὴ περιμένετε στίχους αὐτῆν τὴν φωνήν, γιατί δέν τὸ ἐκατάφερε νά τους σκαρώσῃ. Πῶς καί εἰ δέν θυμᾶμαι καλά, γιατί ἔδωκεν τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐπιστολῆς του ἔχει κατῆ. Θυμᾶμαι μόνον ὅτι τοὺς στίχους του, πρὶν τοὺς στείλῃ, τοὺς ἐδειξεν εἰς κάποιον φίλον του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε : —Καλοὶ εἶνε μόνον ὁ τελευταῖος εἶνε . . . Διάβολος ! —Καί τί θὰ πῇ αὐτό; ἠρώτησεν ἐκπληκτικὸς ὁ Δὸν Κολοκῦθας . . . —Μὰ νά, δέν ἐννοεῖς; Θέλω νά πῶ ὅτι ὁ τελευταῖος σου στίχος ἔχει πολλοὺς πεζοὺς καὶ ὁποῖοι περισσεύουν. Καί ἐπειδὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὁ Διάβολος ἔχει πολλὰ ποδιάρια, γι' αὐτὸ τὸν ὠνόμασα Διάβολον !

« Ἐγύριζεν εἰς τὸ σπίτι τῆς φρενωμένη μὲ δόρα. » (Σελ. 350, σελ. 8')

Αὐτὸ ἀπέλατις τὸν Δὸν Κολοκῦθον, ὁ ὁποῖος ἄφησε τὸν Πήγασόν του νά βόσκη καί ἰδοίμασε νά μάς τα πῇ πεζός. Πρῶτα ἐπροσπάθησε νά πλάσῃ κανένα συγκινητικὸν σφάλμα δέν τὸ ἐκατάφερε ! ἔπειτα ἐπροσπάθησε νά εὐρῇ κανέν σφάλμα ἀστεῖον. «Ἐδῶ πιθανόν νά συναντήσω τὸ στοιχεῖόν μου — λέγει. — Βλέπετε, φιλότατη μου, τὸ ζητῶ αὐτὸ τὸ στοιχεῖόν ὡς τυπογράφου; μὴψ καί φορῶν μαῦρα γυαλιά . . . Διὰ τὸ ἀστεῖον αὐτὸ θὰ μου ἐχρειάζοντο ὀλίγα καλαμπουρία, μερικά γέλια, ὀλίγες εὐφυολογίες, μερικά φεύματα, καί όλα αὐτὰ νά τα μαγειρεύσω εἰς τὸν τέμπερην . . . τῆς συγκινήσεως. Ἄ, μ' αὐτὴν τὴν φωνὴν ὁ τέμπερην θὰ κυλίσῃ; ἀλλὰ δέν πιστεύω νά εὐρῇ τὸ καπάκι. Τὸ δὲ καπάκι αὐτὸ εἶνε . . . τὸ Βραβεῖον.»

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἐξακολουθεῖ καί τελειώνει ὁ Δὸν Κολοκῦθας, χωρὶς νά μάς πῇ κανένα σφάλμα, οὔτε ἀστεῖον, οὔτε συγκινητικόν, οὔτε πεζόν, οὔτε ἐμμετρον. Μὲ τὸ δίκυο του λοιπόν κλαίει ὑστερα τῆς τέσσαρης σελίδος ποῦ ἐμουντζούρωσε, καί . . . τὸ καπάκι ποῦ του ἐφυγε.

Ἐρχεται ἔπειτα ἓνας ἐκτεταμένος «Μονόλογος πρὸς ἀνάγνωσιν ἐν τῇ αἰθούρῃ τῆς Διαπλάσεως, ἐνώπιον τοῦ ἀξιότιμου σπιτικοῦ τῆς.» Ἐχει κατῆ σχεδὸν ὅλος, ἡ κολλίτερα ἔχει ψηθῇ καί ὅπως εἶπε ἔτσι μαυροκίτρινος, ὁμοιάζει μὲ τὰ παλιὰ ψηστα ἐκεῖνα τῶν ἀρχαίων, ποῦ μὲ τὸσον κόπον διαβάσουν οἱ ἀρχαιολόγοι. Εὐτυχῶς διακρίνεται ἡ ὑπογραφή Ἐαρινῆ Πρωΐα, καί ἐγὼ ἐνθυμούμαι τὸ θέμα του, καί τὴν χάριν μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο γραμμένον. Ἡ Ἐαρινῆ Πρωΐα παρουσιάζει εἰς τὴν σκηνὴν μίαν κάποιαν Λουκιάν, —ψευδώνυμον τοῦ ψευδωνύμου τῆς, — ἡ ὁποία θέλει πολὺ νικαντήσῃ εἰς τὴν Ἑβδόμην Κυριακὴν, ἀλλὰ δέν εὐρίσκει σφάλμα νά ἐξομολογηθῇ, ὅπως ὁ Δὸν Κολοκῦθας, καί εἰς τὸ τέλος, ὡς νά ἐσυμνενοήθη μὲ τὴν Μελλοῦσαν Καλλιτέχνην, ἀποφασίζει νά γράψῃ ὅτι τὸ σφάλμα ποῦ τὴν ἐλύπησε καί τὴν λυπεῖ περισσότερο, εἶνε τὸ ὅτι ἐγεννήθη . . . Νὰ ἓνα σφάλμα τὸ ὅποιο ποτέ δέν διεπράξεν αὐτὴ καί διὰ τὸ ὅτι οὐκ εὐθύνεται ὀλιγώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἄς εἶνε συγχωρημένη !

Ἀκόμη πεῖδ παράξενον, μού φαίνεται τὸ Ἄν τὸ ὄβρης. Ὁ φίλος μας αὐτὸς δέν ὑπέπεσε ποτέ εἰς σοβαρὸν σφάλμα, ποῦ νὰξίτῃ νά το γράψῃ —τί εὐτυχισμένος ! — ἀλλὰ θὰ ἐλυ-

πειτο, λέγει, και θα έμετανοούσε πικρά «αν υπέπιπτεν εις έκεινο εις δ υπέπεσε μαθητής τις γνωστός του.» Και μάς το διηγείται. Άλλα το «έξήγησε το πύρ» και αυτό, και εύτυχως ή δυστυχως, δεν το ένθυμούμαι πλέον. Το ζήτημα είναι, ότι το "Α ν τ ω β ρ η ς ήθέλησε, καθώς λέγουν, να μνημονεύση με ξένα κόλλυβα. Μία πρωτοτυπία και αυτή. . .

Και ο πρώτος αυτός σωρός τελειώνει με τήν "Α γ γ ο υ ρ ο λ ο γ ι ώ τ α τ ο ν και τήν "Α σ π ρ η ν Γ ά τ α ν, οι όποιοι, άλλη πρωτοτυπία αυτή, — αντί να έξομολογηθούν κανένα σφάλμα των, μάς έξομολογούνται ο καθείς από ένα το έλάττωμα, το όποιον πολλές φορές τούς έκαμε να επίκληχθούν και να μετανοήσουν. Δέν σάς τα λέγω όμως ποτα είναι, διότι σήμερα δέν πρόκειται περί έλαττωμάτων, και ένψ έσείς θα έμάνθαντε π. χ. το έλάττωμα της "Α σ π ρ η ς Γ ά τ α ς, έκείνη δέν θα έμάνθανε τα ίδια σας, δια να είσθε ίσα-ίσα. "Επειτα έπροσπάθησε τόσο πολύ να το κόψη, ώστε τώρα πλέον θά το έκοψε. (Τά ίδια λέγω και δια το διορθωθέν εύτυχως έλάττωμα του "Α γ γ ο υ ρ ο λ ο γ ι ώ τ α τ ο υ.)

"Αλήθεια, τί δύναμις χρειάζεται δια να κοπή ένα έλάττωμα! . . . Να σας διηγηθώ κάτι τι να γελάσετε. Μίαν ήμέραν ο "Ανανίας έδοκίμαζεν ένα πελώριο ψαλιδί, που δ, τι το είχαμεν αγοράση δια να κόπτωμεν τά χαρτιά της Δεικπεραιώσεως.

— Κόβει, "Ανανία; έρωτά ή κυρία Διάκλασις.

— Κόβει, λέει; άπαντά ο ψυχογιός. "Αμ αυτό μπορεί να κόψη και έλάττωμα! (Τότε ακόμη δέν είχε βγή "στη μέση ή περιφρημη τεμπελιά του "Ανανία" είδημή, στοχάζομαι, δέν θα έτολμούσε να "πή τέτοιο πράγμα.)

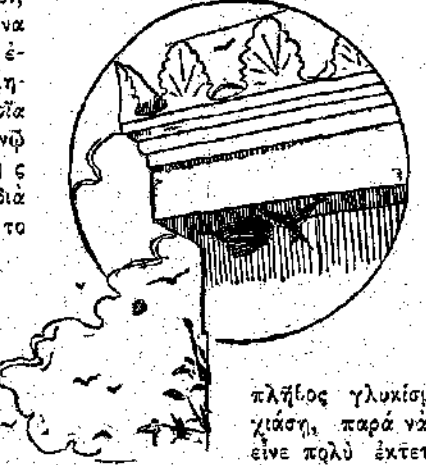
"Ας πάρωμεν τόν δεύτερον σωρόν.

Είνε εκείνοι που έλυπήθησαν και έμετανόησαν, διότι έδειξαν άσπλαγγνίαν και σκληρότητα προς πτωχόν, και ή τον έπερίπαιζαν, ή έπρωτίμησαν να φάγουν γλυκίσματα παρά να τον έλεήσουν, ή του είπαν λόγιο πικρά, ή τον έπροσέπεσαν άδιάφοροι, κτλ. κτλ. "Ολοι τέλος πάντων έχουν να κάμουν με πτωχόν, με πτωχόν ή με πτωχόπαιδον. Και είναι κάμποσοι, ξεύρετε, καυμένοι και άκαυτοι. Να ο Π ε ρ σ ε υ ς, να ο "Α ρ α τ ο ς, να ο Π λ ο ί α ρ χ ο ς Λ ά ν Γ κ υ, να ο Σ τ ρ α τ η γ δ ς "Α ν ν ι β α ς, να ή Ν α ι ά ς, να ο "Α ρ χ ι ν α υ α ρ χ ο ς Ε υ ρ υ β ι ά δ η ς (ο όποιος τώρα διορθώθη και έλεε τούς πτωχούς, και μάλιστα «είνε πρόθυμος να βοηθήση δύο ή τρεις συνδρομητας πτωχούς, οτινες δέν θα ήδύναντο να πληρώσουν δια το 1899 τήν εκ 14 δραχμών συνδρομήν») να ο Σ τ έ φ α ν ο ς Κ ό τ ι ν ο ς, να το Φ ύ ρ δ η ν Μ i γ δ η ν . . . και ένα σωρό άλλοι που έκάησαν εις τήν έντέλειαν τά γραμμάτα των ώστε ουτε τά όνόματά των δέν είμπορώ ναφέρω. . .

"Ρίχνει μετ πέτρα, βροίσει τήν φυλήν. (Σελ. 352, στήλ. α'.)

"Από τά άλλα, τά σχετικώς άδελφή γράμματα, μου άρεσε πολύ ή περιγραφή της "Τ α ν α γ ρ α ί α ς Κ ό ρ η ς. "Ητο παραιονή Πρωτοχρονιάς και έγύριζεν εις τό σπίτι της φορτωμένη με δώρα, όταν εις τήν γωνίαν ενός δρόμου, βλέπει ένα παιδί κάτισχον «επί της μορφής του όποιου έφαινετο χαραγμένη βαθέως ή λόπη και ή δυστυχία.» Της ήλθε να του χαρίση έν από τά δώρα της τουλάχιστον, να του μεταδώση έν μέρος από τήν χαράν της, άλλ' ή πλεονεξία δέν τήν άφρησε, και αντίπαρήθηκε. . . . Και έλυπήθη και μετανόησεν εις βαθμόν άπερίγραπτον, διότι «δέν ήκολούθησε τήν πρώτην φωνήν της συνειδήσεως της—δηλαδή τήν φωνήν αυτού του Θεού!»

"Η έξομολόγησις του "Α ν τ ι ο Μ α σ τ έ λ λ ο, (ο όποιος πάλιν έπρωτίμησε να φάγη ένα πλήθος γλυκίσματα και να κακοστομαχιάση, παρά να έλεήση μίαν πτωχήν,) είναι πολύ έκτεταμένη. Το βλέπει και αυτός "άλλα δέν είμπορούσε, λέγει, να τήν συντομεύση, διότι ένόμιζεν ότι «κάθε γράμμα, κάθε συλλαβή που θά έκοβε, θα ήτο τρόπον τινά σμίκρυνσις του σφάλματός του» και δι' αυτό έπρωτίμησε να το γράψη με όλην του τήν έκτασιν.» Να μία πολύ έξυπνη δικαιολογία της πολυλογίας!

"Ο Π ε ζ ο ν α υ τ η ς, μολονότι γράφει σωστόν δέηγμα, είναι πειθό σύντομος. Μίαν Κυριακήν απέφαισε να υπάγη με κάτι φίλους του, να κάμουν ένα γύρον με τήν βάρκαν, αλλά χωρίς να ζητήση πρώτα τήν άδειαν των γονέων του, οι όποιοι βέβαια δέν θα τον άφιναν, διότι ο καιρός ήτο άμείβωλος. . . . Είς τόν δρόμον ένα πτωχόπαιδον του έζήτησε έλεημοσύνη, — άλλ' από τήν βίαν του, δια να εβρη τούς φίλους του, όχι μόνον δέν του έδωσε τίποτε, άλλα και τό αποκήρη με πολύ άσχημον τρόπον. . . . "Εμβαίνουν εις τήν βάρκαν και ξεκινούν. Οι άλλοι γελούν, τραγωδούν, διασκεδαζουν. Μόνον ο Π ε ζ ο ν α υ τ η ς είναι δύσθυμος" ένθυμείται το πτωχόπαιδον που έκακομεταχειρίσθη, και μετανοεί και λυπείται. . . . "Επειτα ήρχισε να πίπτη βροχή, ή όποία έγινε τόσον ραγδαία, ώστε τούς έκαμε όλους πακιά. Γυρίζουν γρήγορα, βγαίνουν από τήν βάρκαν και τρέχουν εις τό σπίτι των. Νέον έμπόδιον: τό σπίτι του Π ε ζ ο ν α υ τ ο υ είναι αποκλεισμένον από ένα ποταμάκι, το όποιον έφούσκωνεν όταν έβρεχε πολύ. Γεφύρι δέν υπήρχε' άλλ' είχαν βάλη μία σανίδα δια να περνούν οι άνθρωποι. Κάμνει να περάση. . . . "Γλωστρά και μπλούμ! πάρ' τον μέσα. . . . Και τότε, πόσος νομίζετε εύρέθη να τρέξη και να του δώση χείρα βοηθείας; . . . Το πτωχόν έκείνο ζητιανάκι, που το είχε κακομεταχειρίσθη! "Ε, φαντάζεσθε πλέον με πόσην έντροπήν τό εύχαρίστησε και πόσον τελεία ήτο ή μετανόια του!

Μίαν ήμέραν, ο Ν ε ο ς "Η ρ α κ λ η ς έπεριπατούσε με τή νταντά του εις ένα δημόσιον κήπον (έννοείται ότι ήτο πολύ μικρός, διότι πρό πολλού ο φίλος μας αυτός έπαυσε να έχη νταντά. . . .) "Εκεί βλέπει ένα παιδί της ηλικίας του, ώχρον, ασθениκόν, ρακένδυτον, που τον ακολουθούσε δειλά-δειλά και έκύτταζε με βλέμμα ένθυσίας τό ξύλινον άλογάκι, που έκρατούσεν εις τά χέρια του.

— Τι θέλεις που το κυττάς έτσι; τό ήρώτησε.

— Να το φιλήσω, είπε.

Τού το έδωκε και έκείνο τό έπήρε, τό έννηγκάλισθη, τό έφίλησε. . . και ύστερα άναστένναξε. . .

— Τι έχεις;

— "Αχ! είπε, να είχα κ' εγώ ένα τέτοιο άλογάκι, να παίζω με τήν άδελφούλα μου, τί καλά πού θα ήταν!

— Φέρ' το έδώ, άνόητε, και φύγε γρήγορα. Σού το έδωσα να το φιλήσης και θέλεις και να σου το χαρίσω;

Το μικρό έτρόμαξε, έσκυψε τό κεφαλάκι του, και άπειμακρύνη. "Υστερ' από λίγα βήματα έγύρισε, και ο Ν ε ο ς "Η ρ α κ λ η ς είδε τά ματάκια του γεμάτα δάκρυα.

Και όμως δέν συνεκινήθη, δέν τό έλυπήθη, δέν έτρεξε να του χαρίση τό άλογάκι, που έπιτέλους δέν του έκόσισε τίποτε, διότι είχε τόσα παιγνίδια εις τό σπίτι του! . . . Είνε να μη μετανοήση κανείς δια μίαν τέτοιαν σκληρότητα; Και να πού τήν ένθυμείται ακόμη ο Ν ε ο ς "Η ρ α κ λ η ς και λυπείται, μολονότι έπέπεσαν από τότε τόσα χρόνια. . .

Πάει και ο δεύτερος σωρός. Τώρα ο τρίτος.

Είνε εκείνοι που μετανοούν και λυπούνται, διότι έλύπησαν τούς γονείς των ακαι προπάντων τήν μητέρα των. "Φαίνεται ότι τά παιδιά συχνότερα λυπούν τήν μητέρα, από τόν πατέρα των. "Ισως, διότι ή μητέρα είναι όλιγώτερον άσχηρά, περισσότερο μαλακή, και δείχνει πλέον φανερά τήν άγάπην της. "Αλλα και δι' αυτό ίσα-ίσα μου φαίνεται ότι τό να λύπη κανείς τήν μητέρα του είναι σφάλμα ακόμη μεγαλύτερον παρα τό να λυπή τόν πατέρα του. . .

Κρύπτει και μίαν καταχρησιν της δύναμεις που έχει τό παιδί, άπέναντι της μητρικής άδυναμίας. "Ψεύματα; "Αλλα ιδέτε και πώς μετανοούν, όσοι ποτέ έλύπησαν τήν μητέρα των: ή Ν ό μ φ η τ ο υ Β ο ρ ρ ά, ή όποία έκαμε μίαν φοράν τήν μητέρα της να κλασθή το Π τ η γ ο ν τ η ς "Ε ρ ή μ ο υ, που ένόσφ' είχε πλησίον του τήν μητέρα του δέν τό ένόμιζεν και πολύ σπουδαίον' άλλα τώρα που δέν έχει πλέον, ένόησε τί έχασε' ο Χα λ α σ μ ο ς Α ι γ ί ο υ, το Τα π ε ι ν δ ν "Ι ο ν, το "Α τ α β ί ρ ι ο ν Ρ ό δ ο υ (άν και αυτό μετανοεί ακόμη και διότι δέν έγινε ένωρίτερα συνδρομητής της Διαπλάσεως, ώστε άνήκει και εις άλλον σωρόν) ή Ε υ δ ρ ο μ ο ς Ο ι κ ί α, ο Τ υ δ ε υ ς, ή Π έ τ ρ α Σ κ α ν δ ά λ ο υ ο Π ο λ υ θ έ μ α τ ο ς "Α ρ γ ο ς, τό Σ τ ρ ι χ ε ι ε ω μ έ ν ο Σ π ί τ ε κ τ λ.

Πολλά άπ' αυτά τά γραμμάτα έχουν κατακαθή' ένα όμως και αυτή ή φωτιά τό έσέβασθη. Τι συγχινητικόν που είναι, και πώς μ' έκαμε να δακρύσω. . . . "Ενα πλατύ πένθος περιζώνει τάς όλίγας αυτές γραμμάς: «'Εγώ, άγαπητή μου Διάκλασις, τί να σου πώ! Περισσότερον μ' έλύπησε και με λυπεί, διότι πολλές φορές έλύπησα τήν άγαπητή μου μαμά, και τήν έκαμα να θυμώση μαζί μου. . . . Και ο Θεός δια να με τιμωρήση, μου τήν έστέρησε, και τώρα, άγαπητή μου Διάκλασις, που είκοσι ήμερών, είμαι όρφανή. Σε γλυκοφιλώ' ή φίλη σου Ν α υ σ ι κ α.»

"Οχι, πουλάκι μου! Δέν το πιστεύω, ότι ο Θεός ήθέλησε να σε τιμωρήση τόσο σκληρά' ουτε πιστεύω να ήσουν άξια

τόσης τιμωρίας. "Α, είναι πολύ δύσκολον δι' ήμάς τούς άνθρώπους να εξηγήσωμεν τάς πράξεις του Θεού! . .

Τέταρτος σωρός: Είνε όσοι μετενόησαν, διότι δέν ενεγράφησαν προτήτερα εις τήν Διάκλασιν. Και οι μετανοημένοι αυτοί είναι κάμποσοι, ώστε όλίγους μόνον θα σημειώσω: τόν Α ί ν ο ν, τόν Ζ ή γ ω ν α τόν Σ τ ω έ κ δ ν, τόν Πα ρ ή γ ο ρ ο ν τ ω ν Θ λ ί ψ ε ω ν και τόν Μ ι κ ρ ό ν Τ υ μ π α ν ι σ τ ή ν, ο όποιος, λέγει, θά προσπαθήση άποκτών τους καλαιούς τέμους της Διαπλάσεως και λαμβάνων ένεργόν μέρος εις τόν παρόντα, να πληρώση τήν έλλειψιν και να διορθώση τό σφάλμα του.» Και μου φαίνεται ότι τό είπε και τό έκαμε. Τι λέτε και σεις;

Να τώρα και ένας λιγος άπ' όλα. "Ενα κομμάτι από τήν έκτεταμένην του επιστολήν τό ηύρα εις τόν τέταρτον σωρόν ένα άλλο κομμάτι εις τόν δεύτερον, και ένα άλλο εις τόν πέμπτον. Είνε ο Φ ι λ έ λ λ η ν Μ i κ ρ ά σ ι α τ η ς, ο όποιος μετανοεί και λυπείται: α) διότι δέν

έγεινέν ένωρίτερα συνδρομητής μου' β) διότι δέν έλέησε πτωχούς και γ) διότι δέν έπολέμησεν ύπερ πατρίδος.

Τήν διαν αυτήν εύγενή λύπην και μετάνοιαν έξομολογούνται: ο "Ε θ ν ι κ ό ς "Γ μ ν ο ς, ο Κ ε ρ α υ ο ς (άν ένοή τούτο με τήν «ένεχον προς τήν πατρίδα άλιγωρίαν.») ο Χα λ α σ μ ο ς Κ ό σ μ ο υ, ο Π ε ρ ι κ λ η ς "Α ν δ ρ ε ά δ η ς, τό Ρ ί ο ν, και άλλοι πολλοί.

"Ας είναι συγχωρημένοι δλοι! Τα παιδιά της ηλικίας των δέν πολεμούν συνήθως. "Εχουν καιρόν να το δείξουν!

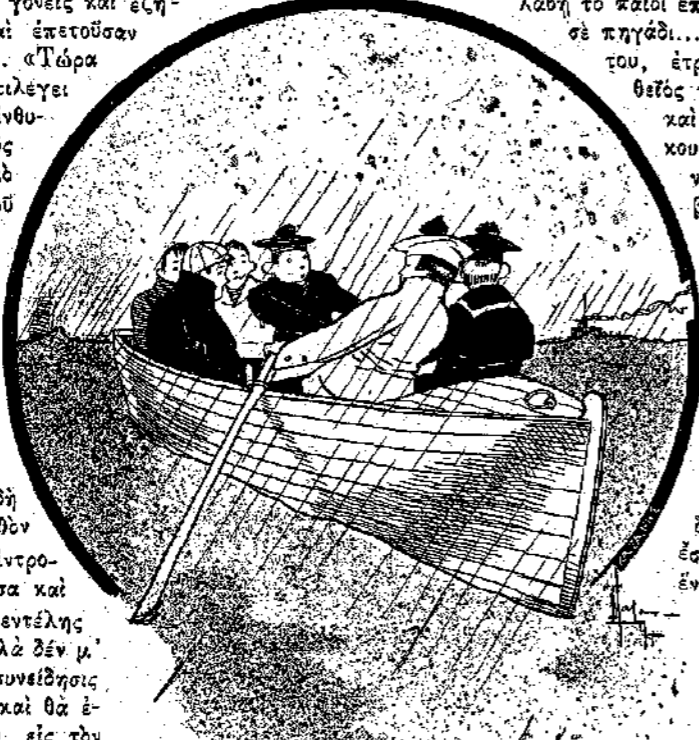
"Το έπήρε, τό έννηγκάλισθη, τό έφίλησε.» (Σελ. 350, στήλ. β')

"Ερχεται τώρα ένας πολύ μεγάλος και πολύ περίεργος σωρός. Είνε, παιδιά μου, οι άτακτοι, οι ρέμπελοι, οι γνωμι άριδες (όπως θέλετε να τους πητε) οι όποιοι δέν ταιριάζουν με κανένα, δέν κηγαίνουν με κανένα από τούς παραπάνω σωρούς' άλλα καθένας στέκεται χωριστά, με τό δικό του σφάλμα' δι' αυτούς τουλάχιστον κανένας δέν είμπορεί να πη ότι είναι τ ο υ σ ω ρ ο υ. Δείχνουν πρωτοτυπία' άλλ' ύπάρχει και καλή πρωτοτυπία και κακή.

"Ο Φ ί λ α ν θ ο ς έστειλε τήν «μικροσκελεστέραν άπάντησιν.» "Εχει σχεδόν 850 λέξεις — ο ίδιος τάς μέτρησε, — ως να έπρόκειτο περί Διαγωνισμού Διηγήματος. Και τό σφάλμα του είναι, ότι μίαν φοράν δέν έχαιρέτησε τήν "Ελληνικήν Σημαίαν και εις τήν παρατήρησιν του θείου του τήν ώνόμασε — τρέμω να το γράψω — δί χ ρ ω μ ο π α λ η ρ ό π α ν ο !!! "Αλλα ο θεός του τού έδωσε και έκτάλαθε με 850 λέξεις (άν και θά έπρωτιμούσα να του έδιδε 850 ζυλιές) και έτσι ήλθαν εις συναίσθησιν, εγονάτισε, έκλαυσε, κτλ. Να σας πώ τήν αλήθειαν, παιδιά μου; δέν ήθελα να εύρίσκειτο "Ελληνόπουλον που να διεπραξε τέτοιο σφάλμα, μάλιστα εις ηλικίαν δώδεκα χρόνων' και προς τιμήν του Φι λ ά ν θ ο υ, υποθέτω ότι ή ιστορία του είναι ψεύτικη ότι ποτέ δέν του συνέβη, και ότι τήν έπλανε δια να λάβη άφορμήν να γράψη με-

ρικὰ ὄρατα, ποὺ γράφει διὰ τὴν σημαίαν μας
 Μεγάλο σφάλμα ἔκαμε καὶ ἡ Θέλα ποῦσα, ἀλλὰ ὄχι τόσο βαρὺ ἔπειτα δὲν ἦτο ἀκόμη οὔτε ἐπὶ τῶν ἔπειτα τὸ ἐξομολογεῖται θαυμάσια. Εἰς μίαν γωνίαν πηγάζει τὸ σχολεῖον τῆς — πρὸς τὴν αὐλήν, ὅπου ἐπαίξον τὰ παιδιὰ κατὰ τὰ δεκαετήματα, — ὑπῆρχε μία φωλεὰ μὲ σπουργιτάκια ποὺ ὄχι ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ αὐτὸ τους. Μίαν ἡμέραν τῆς ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ γκρεμίσῃ τὴν φωλεάν γιὰ νὰ πέσουν τὰ σπουργιτάκια καὶ νὰ τὰ πάρῃ. . . Ρίχνει λοιπὸν μιά πέτρα, βρίσκει τὴν φωλεάν καὶ τὴν ρίχνει κάτω. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔπεσαν ἀπὸ πολὺ ψηλά, τὰ καίμενα τὰ πουλάκια ἐβόρφησαν ὅλα. Τὶ σκληρότης! Ἄλλὰ καὶ τί μετάνοια ὑστερα! Μάλιστα ἔσαν ἦλθαν οἱ γονεῖς καὶ ἐξήτουσαν τὰ παιδάκια των, καὶ ἐπετοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ ἐκλαίγαν! . . . «Τώρα ἀκόμη ποὺ ἐμεγάλωσα, — ἐπιλέγει ἡ Θέλα ποῦσα, — καὶ το ἐνθυμοῦμαι, οὔτε πιστεύω πὼς ἦμουν ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ κακὸ κορίτσι, τὸ ἀσπλαγχνό, ποὺ ἔκαμε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα!»

Τὸ σφάλμα τῆς Νεραρᾶς: Καλλιτέχνης: Μίαν ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τὸ Σχολεῖον ἀμελέτητη. Τὴν βγάζει ὁ καθηγητῆς, καὶ διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ποὺ δὲν ἤξευρε τὴν ἱστορίαν τῆς, ἐσκέφθη νὰ τοῦ πῇ ἓνα ψεῦδος, δηλαδὴ ὅτι ἦτο ἀκούσα εἰς τὸ παρελθὸν μάθημα. «Ἄλλ' ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου — λέγει, — ἐκοκκίνισα καὶ ἔγινα σαν παπαρούνα τῆς Πεντέλης ὁ καθηγητῆς τὸ ἐνόησεν, ἀλλὰ δὲν μ' ἐπέπληξεν» μολοντοῦτο ἡ συνειδήσις δὲν με ἄφινε νὰ ἡσυχάσω, καὶ θὰ ἐπροτιμούσα νὰ πάρω μηδὲν εἰς τὸν Κατάλογον, παρὰ νὰ τοῦ πῶ ἐκεῖνο τὸ ψεῦδος.»

Ἡ Ταχυδρόμος Περιστερὰ μίαν φορὰν, παρεπίσημη ἀπὸ μίαν τῆς συμμαθήτριαν, — πολὺ ἀμελῆ καθὼς φαίνεται, — νάντιγράψῃ κρυφὰ μέσα ἀπὸ τὸ βιβλίον, ὅπως τοὺς ἔκαμε ὄλους πατῆρα. (Σελ. 350, σὴλ. 6.)

Τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπῆρε ἀριστα, ἡ φίλη τῆς ποὺ ἔγραψε μὲ εἰλικρίνειαν, ἐπῆρε μόνον λίαν καλῶς. Τὴν εἶδε ποὺ ἐδάκρυσε, καὶ φαντασθῆτε πλέον τὴν λύπην καὶ τὴν μετάνοιαν τῆς. . .

Ἡ Ἐλαφοῦ τῶν Δασῶν πάλιν εἶχε μίαν πτωχὴν συμμαθήτριαν, ἡ ὁποία τῆς ἐζήτησε νὰ ἀναγνώσῃ ἐν εὐμορφῶν βιβλίον ποὺ εἶχε μαζί της, ἀλλ' ἐκεῖνη δὲν τῆς το ἔδωσε. . . Ἡ συμμαθήτριά της δὲν χάνει καιρὸν, τὸ πέρνει μόνη τῆς καί. . . φεύγει. Καταθωμμένη ἡ Ἐλαφοῦ τῶν Δασῶν, τὴν ἄλλην ἡμέραν, τῆς ἀπευθύνει σκληρότατα λόγια καὶ τῆς λέγει ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ἦτο «εἶδος κλοπῆς». Ἡ συμμαθήτριά της κλαίει, διαμαρτύρεται, λέγει ὅτι ἐπῆρε τὸ βιβλίον, μόνον διὰ νὰ το διαβάσῃ καὶ νὰ το ἐπιστρέψῃ καὶ ἡ Ἐλαφοῦ τῶν Δασῶν λυπεῖται καὶ μετανοεῖ ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ λυπηθῇ τόσο. Αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν μεγάλην εὐαισθησίαν τῆς φίλης μας. Ἄλλὰ τὸ γεροντικὸ μου μυαλὸ δὲν μπορεῖ

νὰ χωρήσῃ πὼς ἓνα κορίτσι εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ἓνα βιβλίον (ἔστω καὶ διὰ νὰ το ἀναγνώσῃ) χωρὶς νὰ ζητήσῃ πρῶτα καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀδειαν. Δι' αὐτὸ τὸ σφάλμα τῆς ἄλλης μοῦ φαίνεται μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ σφάλμα τῆς ἐξομολογουμένης.

Καὶ ποὺ νὰ ἰδῆτε τί ἔπαθε μιά φορὰ ὁ Σκάνδαλιάρης! Ἦταν εἰς τὴν ἐξοχὴ οἰκογενειακῶς καὶ ἐπαίξαν τὸ κρυφτό. Μόνον ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα δὲν ἔχον τὸ δικαίωμα νὰ νηθεύουν. Ἄλλ' ὁ Σκάνδαλιάρης δὲν ἀκούει ἀπὸ λόγια, καὶ μιά στιγμὴ ποὺ ἐκινδύνευε νὰ πιασθῇ, ἀνεβαίνει καὶ κρύβεται εἰς ἓνα δένδρον. Καὶ ἐκρύφθη καὶ τόσο καλά ποὺ ὄλιγον ἔλειψε νὰ μὴ τὸν εἴδουν ποτέ. . . Διότι ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου ἦταν κοφίος, καὶ ἀπὸ ψηλά, χωρὶς νὰ το καταλάβῃ τὸ παιδί ἔπεσε μέσα, ὅπως πέφτει κανεὶς σὲ πηγάδι. . . Εὐτυχῶς ἀκούσαν τῆς φωνῆς του, ἐτρέξαν, ὁ ἀδελφὸς του καὶ ὁ θεὸς του ἀνέβησαν εἰς τὸ δένδρον, καὶ μετὴν βοήθειαν ἐνὸς σουρτοῦκου ποῦ τοῦ ἔρριψαν, κατέρθωσαν νὰ τὸν ἀναύρουν καὶ νὰ τὸν βγάλουν ἐξω. . . Ἄν ἔχης ὄρεξι, κύρ Σκάνδαλιάρη, παράκουσε καὶ ἄλλῃ φορὰ τοὺς μεγαλύτερους σου καὶ ξαναθεὰ σὲ δένδρα ποὺ ἔχον τέτοιες φοβερὰς κρυφάλες. . .

Ὁ Μπάμ-Μπούμ ἐπερίπαιξεν ἓνα γέροντα, ποὺ τὸν ἐρώτησε ποὺ κάθεται ὁ ἰατρός Χ., καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ σπῆτι, γιὰ νὰ γελάσῃ. ἔστειλε τὸν δυστυχισμένον εἰς ἓνα ἄλλο. . . Εἰς τὸ σπῆτι ὅμως αὐτὸ ἐκατοικοῦσεν ἓνας πατριχὸς τοῦ φίλου, ὁ ὁποῖος ὑπεδέχθη τὸν γέροντα, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἰδίᾳ ἀπὸ τὸ παράθυρον ποῖος τὸν ἐπερίπαιξεν, ἐπροσκάλεσε τὸν κύριον Μπάμ-Μπούμ καὶ τὸν ἐπέπληξε, ὅπως τοῦ ἤξιζε, καὶ τὸν ἐνοῦθῆσε μετὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν, ποὺ, καθὼς ἤξεύρατε, ἐσέβοντο τόσον πολὺ τοὺς γέροντας, — καὶ μόνον ποὺ δὲν τοῦ τραβήξῃ τὸ αὐτί. . .

Τὸ Ἄνθος τῆς Αὐγῆς, μίαν ἡμέραν, ἀντὶ νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀμέσως μετὰ τὸ Σχολεῖον καὶ νὰ μελετήσῃ, ἐπροτίμησε νὰ ὑπάγῃ νὰ διασκεδάσῃ με μερικὸς φίλους τοῦ καὶ νὰ παίξῃ μετὰ τὰ χιόνια εἰς μίαν πλατείαν. Τὸ βράδυ ὅμως ἔχασε τὸ Θεάτρον, διότι ἐνῶ οἱ γονεῖς τοῦ ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ τὸν πάρουν μαζί, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπῆτι διὰ νὰ μελετήσῃ. Μικρὸν τὸ σφάλμα του, βλέπετε, καὶ ἡ τιμωρία ταχεῖα, καθὼς καὶ ἡ μετάνοια. . .

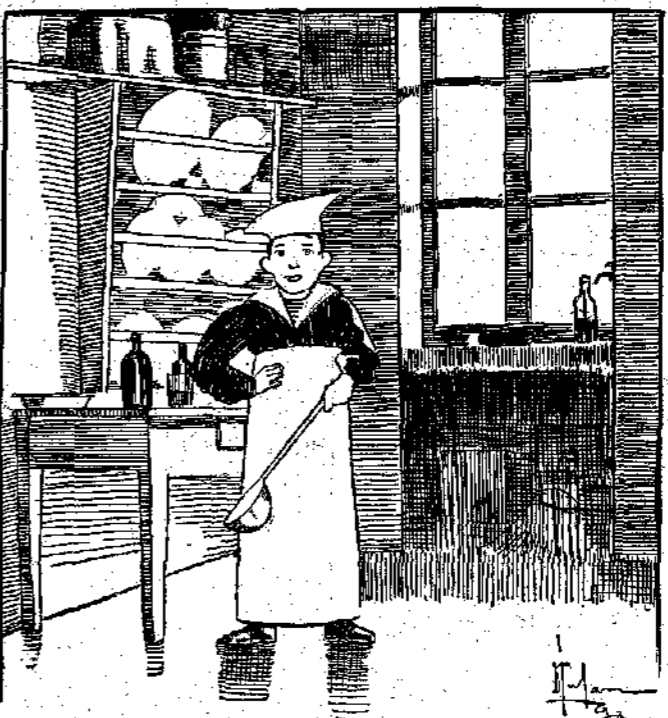
Διήγημα, καὶ εἰκονογραφημένον μάλιστα, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Αὐγερινού. Ἀκούσατε λιγὰκι: «Ἐἶχα τὴν ἐρώτην μου καὶ ὁ μπαμπᾶς μου ἐπροσκάλεσε μερικὸς φίλους εἰς τὸ τραπέζι δι' αὐτὸ ἡ κυρὰ Χρυση — ἡ μαγειρίσσα, — εἶχε νὰ μαγειρεύσῃ κάτι περισσότερο ἀπὸ τὰ συνειθισμένα. Τὴν ἐλυπήθηκα τὴν δυστυχισμένην ποὺ ἔπρεπε παντοῦ σὲν θβοῦρα, καὶ ἐπῆγα νὰ τὴν βοηθήσω. . . Ἐἶχα φορέσῃ μιά ποδιά τῆς καὶ τῆς ἔφερα ὅτι μοῦ ἐξήτουσε» δηλαδὴ ποτε τὴν κουτάλα, ποτε κανένα πιάτο, κτλ. Ἐξάφνα μοῦ καταβαίνει 'στὸ κεφάλι ἡ ἰδέα νὰ τῆς παίξω παιγνίδι' καὶ ἀντὶ νὰ τῆς δώσω

τὸ νερό, ποὺ μοῦ ἐζήτησε διὰ νὰ χύσῃ 'στὸ φαί, τῆς δίδω τὸ κρασί. . . Ἐσκασα ἀπὸ τὰ γέλια, δταν τὴν εἶδα νὰ το ἀδειάζῃ μέσα 'στὸ τσουκάλι. . .» Ἄ, πολὺ κακὸς παραμάστιρος ὁ κύριος Αὐγερινός! Οὔτε στιγμὴ δὲν θά τον ἤθελα 'στὸ μαγειρεῖό μου. Καὶ καλά νὰ πάθῃ! γιὰ τὸ ποὺ νὰ σὰς τα λέγω τί ἔπαθε ὑστερα, δταν ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σπῆτι διὰ νὰ ποφύγῃ τὰς συνεπείας τῆς κακῆς τοῦ ἀστειδότητος, καὶ ἐπῆγε 'στὴν παραλία, καὶ ἔπεσε 'στὸ νερό, κτλ. κτλ. Δυστυχῶς τὸ δεύτερον φύλλον τῆς ἐπιστολῆς ἔχει κατὰ, καὶ μόνον αὐτοὶ οἱ στίχοι σώζονται:

Ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως αὐτῆς τῆς Κυριακῆς Ἀπῆλθῃσε μετὰ χαρῆς κ' εἰς ἦρωα τῆς φακῆς, Ὁ ἔμπλεως νοῦς Σιδὸρ Αὐγερινός. Κ' ἂν θέλῃς, δίδεις κ' εἰς αὐτὸν κανὲν μικρὸν Βραβεῖο. Εἰ δ' ἄλλως ὑποκλίνεται, κ' ὀρεβοῦρα καὶ ἄντιο.

Χμ! Ὁρῶσαν προσεσχῆν ἔκαμῃν ὁ Τηλεκλεῖς μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Σχολεῖον, καὶ καλὰ ἐπῆρε δύο εἰς τὰ λατινικά! . . Ἀμὲ ὁ Αὐριχὸς Ποιητῆς ποὺ ὠρικισθῆ φέουκα εἰς τὸν Θεόν. . . Ἀμὲ ὁ Βασίλειος τῶν Ἄνθων ποὺ ἐκτύπησε τὴν ἀδελφὴν του δι' ἀσημαντὸν πρᾶγμα. . . Ἀμὲ ἡ Νάτοποῦλα ποὺ ἐκτύπησε τὸ ἄλογόν της — ἓνα ἄλογον «ἡμερον, ὠραῖον, ὑπερήφανον, καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἄλογον» — καὶ το ἔκαμε νάρκωσθη ἀπὸ τὴν λύπην του καὶ νὰ τὴν κυττάξῃ με μᾶτι τόσο παρανοητικόν. . . Ἀμὲ ὁ Ράς Ἄλοῦλας ποὺ ἐτόλμησε νὰ κακομιλήσῃ, εἰς τὸν διδάσκαλόν του, διότι, διὰ τὸ καλὸν τοῦ βέβαια, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν προβιάσῃ. . . Ἀμὲ ὁ Ἀνεμοστρόβιλος, μάτια μου, ποὺ ἐθαμβώθη ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον καὶ ἀπὸ τὴν ἐπισιμότητα τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐσκέφθη μίαν φορὰ νὰλλάξῃ θρησκείαν καὶ νὰ γίνῃ καθολικός; ἀπὸ ὅλα τὰ πρᾶγματικὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, εἶδατε κανένα μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτὸ, ποὺ μόνον κατὰ διάνοιαν διαπράχθη; Ἀμὲ ἡ Μυλαῖδη, ποὺ ἐφθόνησεν ἓνα πλούσιον Ὀθωμανόν. . . Ἀμὲ ἡ Αὐρατοῦ Βύξενος ποὺ δὲν ἤκουσε τὴν μητέρα τῆς καὶ ἐβγῆκεν ἐξω μ' ἓνα φοβερὸ κρῦο χωρὶς ἐπανωφόρι, — ἤθελε, βλέπετε, νὰ ἐπιδείξῃ τὸ φόρεμά της, — καὶ ἐκρύωσε καὶ ἀρρώσθησε, καὶ ἀνησῆχσε καὶ ἐλάπησε τόσον πολὺ τοὺς ἀγαπημένους τῆς γονεῖς; (ἄχ, πόσα φιλάρεσκα κορίτσια δὲν κάμουν τὰ ἴδια!) Ἀμὲ ἡ Γιάννα ποὺ τῆς ἔλειψε — καθὼς λέγει, — μὴ φορὰ μίαν πεντάρα, καὶ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸν δίσκον μίαν πτωχῆς; (ψεῦδη! δὲν το πιστεύω! ποτε δὲν το ἔκαμῃν αὐτὸ ἡ Γιάννα) τὸ ἔπλασε μόνον, νομίζουσα ὅτι ἡμεῖς θὰ βραβεύσωμεν τὸ χειρότερον σφάλμα. . . Ἀμὲ τὸ Κῦμα τῆς Πριγκήπου ποὺ ἐπίσθη μίαν φορὰν μετὰ τὸν ἀδελφόν του — μόνον μιά φορὰ; — καὶ ἔκαμε τὸ σπῆτι ἀνω-κάτω.

Μεγάλα καὶ φοβερά σφάλματα ὅλα αὐτὰ — καὶ πολὺ δύσκολα θὰ ἐσυγχωρούσα τοὺς ἀνωτέρω φίλους μας, ἂν δὲν ἐνθυμούμην μίαν παρομιλίαν ποὺ λέγει: «Λάθος ἔξομολογ-

«Ἐἶχα φορέσῃ μιά ποδιά τῆς καὶ τῆς ἔφερα ὅτι μοῦ ἐξήτουσε.» (Σελ. 352, Στὴλ. 6.)

μένο — καὶ μισοσυχωρημένο.» Ἄλλὰ ἀκόμη ἓνα λόγο παραπάνω διὰ νὰ συγχωρηθῇ ἔχει ὁ φίλος μας Νάραρχος τῆς Βαρἐλλας. Βαρὺ τὸ ἀμαρτήμα του ἄλλὰ τὸ ἐκθέτει με τόσο ἀφελῆ, τόσο ὠραῖον τρόπον! . . Τὶ εὐτύχημα ποὺ ἐσώθη ἡ ἐπιστολὴ του ἀπὸ τὴν φωτιά, καὶ εἰμπορὸν νὰ σὰς τὴν ἀντιγράψω ἐδῶ ὀλόκληρην:

«Ἦμουν μικρὸς, ἐπὶ χρονῶν νομίζω 'στὸ σπῆτι μας ἄρχα ἡσυχία καὶ λύπη ἐβασιλευε' ἡ γιὰ μὲν ἦτο ἀρρωστη βαρεῖα, καὶ ἡ μαμμά μου ἐκλαίγε, ἐκλαίγε ὀλημερῆς, διότι θὰ ἔχανε τὴν μητέρα τῆς' ὁ καιμένος ὁ πατέρας μου δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ἐλθὲ δῶ, Νίκο, μοῦ λέγει πῆγαινε αὐτὸ τὸ καλάθκι 'στὴ γιὰ γιὰ σου' ἔχει μετὰ ἓνα καλὸ πρᾶγμα, ποὺ τὸ ἀγόρασα γιὰ κείνη 'στὸ δρόμο.

Αὐτὸ ἔγινε πολλές φορές ὡς τότε, καὶ ἐγὼ εἶχα βαρεθῇ πιά νὰ πηγαίνω.

— Ὑπὸν καταβάξῃς τὰ μοῦτρά σου, μοῦ λέγει πάλι ὁ πατέρας μου, γιὰ τὸ σὰ μεθαῦριο δὲν θάχῃς πιά γιὰ γιὰ, τότε θὰ καταλάβῃς τὴν αἰτία τῆς.

Ἐγὼ πῆρα τότε τὸ καλάθκι καὶ ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ σπῆτι' ἦμωνα ὅμως πολὺ θυμωμένος, τάχα βάλῃ με ὄλους, μετὰ τὴν μαμμά, μετὰ τὸν πατέρα, καὶ προπάντων μετὰ τὴν γιὰ γιὰ.

— «Ἐἰ κ' αὐτῆ, λέγω, ποτε νὰ πεθάνῃ νὰ γλυτώσω.»

Ἐκείνη τὴν ὥρα αὐτὸς ὁ λόγος δὲν μοῦ φάνηκε τίποτε, τώρα ὅμως τὸ συλλογίζομαι καὶ ἀνατριχιάζω.

Πῆγα τὸ καλάθκι 'στὸ σπῆτι τῆς, καὶ ἐκεῖνη με εἶδε καὶ μοῦ χαμογέλασε, γιὰ τὸ δὲν ἤμπορούσε νὰ μιλήσῃ. Ἐγὼ ὅδε ἐγύρισα νὰ τὴν ἰδῶ, καὶ ἔφυγα καταθυμωμένος.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἀκούω νὰ κτυποῦνε νύχτα τὴν πόρτα μας δυνατὰ, καὶ σὲ λίγο βλέπω τὴν μητέρα μου κλαυμένην καὶ τὸν πατέρα μου νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ σπῆτι.

— Τί εἶνε; ἐρωτῶ τὸν πατέρα μου,

— Τίποτα, μοῦ λέγει, κοιμήσου.

— Πέθανε ἡ γιὰ γιὰ σου, μοῦ λέγει τότε ἡ ὑπηρέτριά μας. Ἐαφνιστήκα' μοῦ φάνηκε πρᾶγμα ἀδύνατον, καὶ ὅπως πρὶν δύο μέραις, παρεκάλεσα νὰ γίνῃ. Γέμισα τὸ προκέφαλό μου δάκρυα, συλλογίστηκα τὸ λόγο ποὺ εἶπα, καὶ νόμισα πὼς γιὰ κείνο ἔθεός τὴν ἐπῆρε. Περιμένα νὰ ἐξημερώτῃ, καὶ ἡ νύχτα μοῦ φάνηκε χρόνος ὀλόκληρος.

Τὸ πρῶτ' σηκώνομαι, με ντύνει ἡ ὑπηρέτριά μας καὶ τρέχω γρήγορα 'στὸ σπῆτι τῆς.

Μὲ πόσῃ προθυμίαν πῆγαινε τότε, καὶ με πόσο θυμὸ πρὶν ἀπὸ δύο ἡμέραις!

Ἐστὸ δρόμο συλλογίστηκα πάλι τὸ λόγο ποὺ εἶπα προχθές, καὶ τὰ δάκρυά μου ἔβρεχαν τῆς πέρες ποὺ περπατοῦσα.

Μπαίνω μέσα 'στὸ σπῆτι καὶ προχωρῶ κατ' εὐθείαν 'στὸ δωμάτιο ποὺ ἦτο τὸ λείψανο. Ἐκεῖ ἐβασίλευε νεκρικὴ σιγῆ.

Εἶδα τὴν μαμμά καὶ τὴν θεὴν μου νὰ κλαίει ἀπαρηγόρητα: τὴ γιὰ γιὰ μου κείνην σὰν τὸ κρεὶ τὴν ἔχαν ἐσπληνωμένη μέσα 'στὸ φέρετρό' τὴν εἶδα καὶ ἡ καρδιά μου σκάραζε. . .

— Φίλησέ τὴν, μοῦ λέγει ὁ πατέρας μου, καὶ με πῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ νὰ γονατίσω.

— Συγχώρησέ με, γιὰ γιὰ μου, καλὴ μου γιὰ γιὰ, ψιθυρίζω τὰ αὐτὴ τῆς, καὶ τὰ δάκρυά μου πλημμύρισαν τὸ πρόσωπό της.

Τὴν φίλησα κοντὰ ἐπὶ στόμα, καὶ μοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσα μιὰ φωνὴ χαμηλῆ, νεκρικὴ: «Σὲ Συγχωρῶ!»

Ἔως ἐδῶ καλοῦστικά τὰ ἐπὶ γαμιν. . . Παρακάτω ὅμως θὰ βρεθοῦμαι πολὺ μπερδευμένοι. . . Μένουν ἀκόμη πέντε ἐξη γράμματα, ποῦ ἔχουν κατὴ τόσον πολὺ, ὥστε κατήνησαν πλέον ἀγνωρίστα. Μόλις καὶ μετὰ βίας διακρίνω τίτων εἶνε, καὶ τὸ χειρότερον, ἀπὸ τὸ λήγον κείμενον ποῦ ἐσώθη ἀπὸ τὸ καθένα, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ τί ἔλεγον.

Νὰ π. χ. τί σῶζεται ἀπὸ τὸ πρῶτον γράμμα:

α Τὸ μεγαλύτερον σφάλμα εἰς τὸ ὄψιμα εἴναί τινος: α Τὸ νὰ μὴ λυποῦμαι διὰ τὰ σφάλματα
«Μπουμουινιό»

Ἀπὸ τὸ δεύτερον, μόνον αὐτὰ διαβάζω:

σ . . . παράδειγμα φέρω τὴν κάτω ἰσοπαροβολήν, τοῦ Ἀσώτου Γίου: α Ἀνθρώπος τις εἶχε δύο υἱούς: ἐκ τούτων ὁ ἑνὸς ὁ Κεραυνός

Ἀπὸ τὸ τρίτον, τοῦ Σπασμένου Φεγγίτου:

πλεῖστα ἄλλα, διότι οὐδεὶς ἀναμάρτητος εἰμὶ ὁ Θεός εἶνε τὸ ὅτι ἐξήσα καὶ ζῶ
«λὰβε βίωσας»

Εἰς τὸ τέταρτον, διακρίνεται μόνον αὐτὸ τὸ ὡς εἶδος ἐπιστολῆς: Ὁ παντοδύναμος Θεός ἐπέστη τὸ κράμα
Ὁ ἦλθεν εἰς διάνοιν ἐμοῦ τοῦ Δ. Δριδά

Τὸ πέμπτον φαίνεται ὅτι ἦτο πολὺ ἐκτεταμένον γράμμα. Ἀμυδρῶς ἐνθυμοῦμαι ὅτι διηγείται κάποιον παιγνίδι, ποῦ ἐπαιξεν ὁ ἐξομολογούμενος εἰς τὸν διδάσκαλόν του. Ἀλλὰ μόνον ἓν φῶλλον σῶζεται, καὶ αὐτὸ μισοκαμμένον.

Ἀπὸ τὸ ἓν μέρος διαβάω μετὰ κόπον τὰ ἐξῆς:

α . . . τὸν ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος, ὅστις ἐτόλμησε νὰ βάλῃ ἀσεβῆ χεῖρα ἐπὶ τοῦ διδασκάλου μου. Οἱ ἄλλοι, μιμούμενοι ἐμὲ ἐγονάτισαν καὶ ἐκεῖνοι, καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπαν ὅτι ἐκλαιγα ἐγὼ, ἤρχισαν νὰ κλαίγ. . . ἤρχισε νὰ μας ἐπιπλήττη.

Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο:

α . . . μόλις με εἶδεν ὁ πατήρ μου, με ἄρκαξεν ἀπὸ τὸ αὐτὸ καὶ ἐτοιμάζετο νὰ μοῦ ταῖς καταβάσῃ. Ἀλλὰ ἦλθε πρὸς βοήθειάν μου ὁ διδάσκαλος καὶ παρεκάλεσε τὸν πατέρα μὲ

Πρηνυγ

Ἐνας ἀρχαιολόγος τελοσπάντων εἰμπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἐπάνω-κάτω τί ἔλεγον οἱ καὶ ὅμοιοι αὐτοὶ φίλοι μας. Ἀλλὰ βάζω στοίχημα ὅτι κανεὶς δὲν θὰ καταλάβῃ γρῦ, καὶ δίδω βραβεῖον σὲ ὅποιον μοῦ πῆ τί λέγει αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ποῦ ἐσώθη ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν του. Ἀσπροποταμίτης

σημαντικώτερον ἔνοδοχέον τῆς Σελῆς, ἐπὶ τοῦ ἔνοδοχου καὶ τῶν ἄλλων κατ'ἀρχάς

ὅθι ἡ διάλεκτος τῶν τῆς Σελῆς κατοικῶν διάφορος τῶν τῆς Γῆς. Φαντάσου λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἀνεπιτημένην ἦν ἡσθάνομεθα μὴ δυνάμενοι νὰ ἴδωμεν ἐπὶ τοῦ σφάλματος, εἰς τὸ ὅποιον ὑπέκει. Οἱ κάτοικοι τῆς Σελῆς εἶνε εὐρύτερατ.

Πῶς ὁ Ἀσπροποταμίτης εὐρεθὴ εἰς τὴν Σελήν και τί σφάλμα διέπραξεν ἐκεῖ, ἢ φωτιστὴ πλέον τὸ ξεῦρει!

Τώρα ὅμως εἶνε ποῦ θὰ σας κάμω νὰ γουρλώσετε τὰ μάτια σας τόσα ἀπὸ τὴν ἐκπλήξιν!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῶ εἰμεθα ὅλοι μαζεμένοι καὶ ἐδραβάζαμεν αὐτὴν τὴν κρίσιν διὰ νὰ μοιράσωμεν τὰ βραβεῖα, ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ Γραφείου καὶ παρουσιάζεται ποῖος νομιζετε;

Ὁ Ἀνανίας! Μιλίτατα, ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος ἄφινε πλέον τὸ Φάληρον καὶ ἤρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ Γραφεῖον, καὶ νὰ ἐργασθῆ πάλιν τὴν ἐργασίαν του.

Καὶ πῶς τῶκαθες αὐτὸ; τὸν ἠρώτησεν ἡ κυρία Διαπλάσις.

Θέλω νὰ λάβω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὴν ἑβδομῆν Κυριακὴν! εἶπεν ὁ ψυχογιός.

Μὰ καλὰ! δὲν σου ἐμήνυσα καὶ δὲν ἤθελες νὰ ἔλθης; εἶπα ἐγὼ.

Ναί! μὰ δὲν ἦλθα νὰ σε βοηθήσω εἰς τὴν κρίσιν ἦλθα διὰ νὰ ἐξομολογηθῶ. ἦλθα διὰ νὰ πῶ καὶ ἐγὼ, μαζί με τὰ παιδιά, τὸ μεγαλύτερον σφάλμα τῆς ζωῆς μου!

Ἐκπντάζαμεν ἡ μία τὴν ἄλλην ἐστατικά. Μὴν ἐπρελλάθῃ ὁ ψυχογιός μας; ἀλλὰ ὄχι! δὲν ἐπρελλάθῃ! Ἐπιμένει ὅτι καὶ ἔχει νὰ ἐξομολογηθῇ, καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισίν του, ὑστερα ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁλίχης ἐκλείψεως.

Δυστυχῶς, εἶπεν ἡ κυρία Διαπλάσις, τώρα πλέον εἶνε ἄργα. Ἐπέρασε πρὸ πολλοῦ ἡ προθεσμία περὶ ἐδεχομένα ἀπαντήσεις διὰ τὴν Ζ' Κυριακὴν. Τώρα, βλέπεις, καὶ ἡ κρίσις ἐγίνε καὶ τὰ γράμματα ἐκάησαν, καὶ ὅλα. . . Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶσαι ψυχογιός, σοῦ δίδω τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιάσῃς καὶ νὰ ἐξομολογηθῆς ἰδιαίτερος, με μίαν ἐπιστολήν εἰς τὸ προσεχές φύλλον. Τώρα κάθησε νὰ κούσῃς τὴν κρίσιν καὶ νὰ μας βοηθήσῃς νὰ ποινεῖωμεν τὰ βραβεῖα!

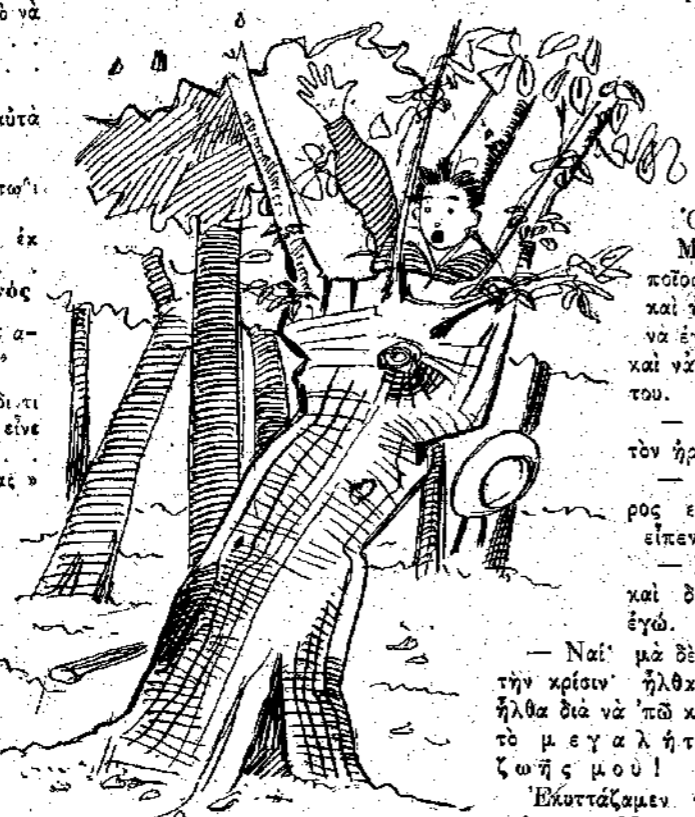
Ὁ Ἀνανίας ἐδέχθη αὐτὴν τὴν λύσιν καὶ ἐκάθισε μαζί μας εἰς τὸ τραπέζι. Ἰατερ' ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ὁ Πίναξ τῶν Βραβεῖων ἦτον ἑτοιμος. Ἴδου παιδιά μου:

ΑΝΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' Βραβεῖον: Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας.

Β' Βραβεῖον: Βέλοπυρα, Ναυσικᾶ.

Γ' Βραβεῖον: Νέος Βρακλῆς, Πεζοναύτης, Ταναγραία Κρή.

Ὁ παῖς ἐπείσθη μὲσα, ὅπως πέφτει κανεὶς σὲ πηγάδι. (Σελ. 352, στῆλ. 6.)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΑΙΑ ΤΗΝ ΟΓΔΩΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἄν ἦσθε γονεῖς καὶ εἴχατε παιδιά ἀτακτά καὶ ἀμελῆ, μετὶ τρόπον θὰ τα ἐδιορθώνατε;»

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Δεκεμβρίου ἔ. ζ. Θὰ σας συστήσω νὰ εἶνε σύντομοι. Οὐκ ἐν τῷ πᾶσι τὸ εἶναι, καθὼς ἤξεύρετε.

Κατ' ἐντολήν τῆς Διαπλάσεως Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Εὐφῆμος Μνεῖα: «Ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν»

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβεύθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια τοῦ σελ. 337)

Ἦτο ἄργά, ἐκπντάζα διὰ τελευταίαν φωνὴν τὸν καθαρὸν ὄρῳλοντα, καὶ κατήλθον ἐκ τῆς κορυφῆς ἐκεῖνης, βαθύτατα συγκεκλιμένους καὶ ἀνυπομονῶν, ὅπως κἀντοτε ἀπὸ τινος, νάνατελη ἢ ἐπιπύσσα.

Καὶ ἀνέτειλεν ἡ 31 Ἰανουαρίου. Ἄλλ' ὅποια ἀπογοήτευσίς μᾶς ἐπεφύλασσετο!

Παντοῦ ἀτμοί, παντοῦ ἐμίχλη πυκνὴ! Ὅχι ἐξ ἐκεῖνης, τὴν ὅποιαν διαλύουν αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ διώκουν αἱ πρῶται τοῦ ἀνέμου πνοαί. Ἄλλ' ὁ ἐμίχλη διαρκῆς, ὑποκίτρινη, μυρξουσα ὡς μούχλα, καὶ καλύπτουσα τὸν ὄριζοντα ὅλον ὡς μὲ μίαν ἀπέραντον βέναν.

Ἄδύνατον νὰ τὴν διασχίσῃ, νὰ τὴν διαπεράσῃ τὸ βλέμμα! Ὅταν ἀνῆλθα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄγκοπαγῶ, δὲν διέκρινα τίποτε, ἐκτὸς τῆς ἀπελπιστικῆς αὐτῆς ἐμίχλης. Ὁ βορειοανατολικὸς ἀνεμὸς μ' ἐμάστιζεν ἀρκετὰ ἰσχυρῶς, καὶ ἡ ταχύτης τοῦ πλοῦ εἶχεν αὐξῆθαι ἐκ τούτου εἰς τρία ἢ τέσσαρα μίλλια τὴν ὥραν. Καὶ νείοι ἀτμοὶ ἀνῆρχοντο καὶ συνεσωρεύοντο ἀκαταπαύστως. Ὁ πέπλος ἐγίνετο ὀλονὲν πυκνότερος, καὶ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν οὔτε μίαν σιγήν δὲν ἐσχηματίσθη ἐπ' αὐτοῦ, διὰ νὰ μας φωτίσῃ. Ἐπλέαμεν εἰς τὰ σκοτεινά, εἰς τὰ τυφλά. . . Καὶ ἂν ὁ ὄγκοπαγὸς μᾶς, ὁ ὅποιος διήνυσε περὶ τὰ τεσσαράκοντα μίλλια ἀπὸ τῆς προτερίας, εἶχεν ἤδη διέλθῃ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ γηίνου ἄξονος, δι' αὐτοῦ τοῦ νοτίου πόλου, φεῦ! οὐδέποτε ἐπέπρωτο νὰ το μάθωμεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΕΝ ΟΜΙΛΗῃ

«Ἀσχημὴ δουλειά, κύριε Ζώρλιγκ! μοὶ εἶπεν ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλῆς: Τώρα καὶ ἀπὸ ξηρὰ νὰ περάσωμε, δὲν θὰ μωρεῖσθε νὰ τὴν ἰδοῦμε!

— Προχωροῦμεν τοῦλάχιστον; — Μὲ τὴν ἰδίαν γρηγοράδα, καὶ μετὰ μεγαλύτερη ἀκόμη! . . . Γὰρ νὰ ἔχῃ ὅμως

τόση δύναμι, τὸ ρεῦμα θὰ πῆ ὅτι εὐρισκόμεθα μὲσα σὲ κλειστή, σὲ στενὴ θάλασσα.

— Μὲ ἄλλους λόγους σὲ πορθμὸ. — Ἀκριβῶς. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ τοῦλάχιστον φρονεῖ ὅτι ὑπάρχει γῆ δεξιά καὶ ἀριστερὰ, εἰς ἀπέστασιν δέκα ἢ δεκαπέντε μόνον μίλλιον.

— Τότε λοιπὸν γιὰτὶ δὲν δοκιμάζομεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν μίαν αἰτέ εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ πορθμοῦ; — Καὶ μετὶ τῆς ἐπιτυχίας; — Μὲ τὴν βάρκα!

— Τί λέτε! Νὰ βγάλουμε τὴν βάρκα μετέτοια ἐμίχλη; Τὸ ἐσυλλογισθήκατε, κύριε Ζώρλιγκ; . . . Ἡ μήπως νομιζετε, ὅτι μωροῦμε νὰγκυροβολήσωμε καὶ νὰ τὴν περιμένουμε; Ἄ νὰ εἴχαμε τὸν Ἀλδρανο. . . μάλιστα!

— Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν πλέον τὸν Ἀλδρανο! — Καὶ τὸ χειρότερον δὲν το λογαριάζετε, κύριε Ζώρλιγκ!

— Δηλαδή; — Ὅτι εἰμπορεῖ νὰφθάσωμεν ὀπίσω μας τὸν Πόλον εἴκοσι μίλλια! . . . Πάει πιά! Ἄντιο, κύριε Πόλε!

Ἐφύσηξεν ὁ ἀνεμὸς καὶ μᾶς ἐσβυσε τὸ φανάρι! Σκοτάδι! ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποῦ περνοῦσαμε! Τώρα πιά δὲν θὰ αἰσθανθοῦμε ποτέ τὴν ἄκρην τῆς σοῦβλας, ποῦ ἔχει περασμένη τὴ γῆ, νὰ γυρίξῃ ἐπ' αἵμα μᾶς!

— Βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ εὐτυχῆς εἰς τὰς παρομοιώσεις σου, ναύκληρε!

— Καὶ τί με τοῦτο; Ἐγὼ θὰ ἐπρωτιμώσω νὰ ἦμουν εὐτυχῆς εἰς τὸ ταξεῖδι μᾶς ὄχι τέτοια ἀποτυχία καὶ καταστροφή! . . . Ὅτε ὁ πλοίαρχος θὰ εἴρῃ τὸν ἀδελφὸν σου, οὔτε ὁ Διρὸς Πέτερς τὸν Ἀρθούρ σου. . . Καὶ ἂν δὲν μωρεῖσθε νὰ γυρίσωμε γρηγορὰ, πρὶν ζεμύσῃ ὁ γέρω-Χειμῶνας, βάλ' τ' οὐρὶ γὰνι καθὼς λένε! . . . Δὲν ξαναβλέπομε πιά οὔτε τὴν Κεργαϊλάνη, οὔτε τὸν φίλον μας Ἄτκινς!

Ὁ ναύκληρος ἔλεγεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Πλήρης ἀποτυχία! Ἐκτὸς τοῦ ταξιδίου μας ἤρθιμε μέχρι τοῦδε ἐννέα ὄμιλα. Ἐκ τῶν τριάκοντα ὅσοι ὅποιοι εἶχον ἐπιβῆσθαι εἰς τὴν γολέτταν, ἀπέμειναν εἴκοσι τρεῖς, καὶ τρεῖς οἶδεν ἂν δὲν θὰ ἤλαττοῦτο ἀκόμη ὁ ἀριθμὸς μᾶς! . . . Ἀπὸ τοῦ νοτίου πόλου μέχρι τοῦ

πολιτικοῦ κύκλου, τὸ διάστημα εἶνε εἴκοσι μίλλια, δηλαδή χίλια διακόσια ναυτικά μίλλια! τοῦτο δ' ἔπρεπε νὰ διανύσωμεν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἢ ἐξ ἑβδομάδων τὸ πολὺ, ἄλλως θὰ εὐρίσκαμεν τὸ παγόφραγμα κλειστὸν καὶ ἀδιαπέραστον! καὶ ἂν ἠναγκαζόμεθα νὰ διαχειρῶσωμεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, ἴσως οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιζήσῃ. Διὰ τοῦτο, ἄφ' οὔ ἀπωλέσθη πλέον πᾶσα ἐλπίς περὶ διασώσεως ναυαγῶν, ἢ ὁμοθυμῶς εὐχῆ τοῦ πληρώματος ἦτο νὰ διελθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τὰς φρικώδεις ταύτας ἐρημίας.

Ἄφ' ἧς στιγμῆς ὑπερέβη τὸν νότιον πόλον, ὁ ὄγκοπαγὸς μᾶς, ὁ ὅποιος μέχρι τοῦδε ἐπλεε πρὸς νότον, τώρα ἐπλεε φυσικὰ πρὸς βορρᾶν. Ἄν ὁ πλοῦς εἴτος διήρκει, δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ συναντηθῶμεν καμμίαν καλὴν τύχην, ἰκανὴν νὰντίσταθῆμι ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε κακοτυχίας. Πρὸς βορρᾶν ἦτο ἡ γενικὴ ἐπιθυμία νὰ διευθυνθῶμεν, πρὸς βορρᾶν διηυθυνόμεθα. Καὶ τί ἄλλο εἴχαμε νὰ πράξωμεν εἰμὴ νὰφθεῶμεν εἰς τὴν τύχην μᾶς, καὶ εἰς τὸ ρεῦμα; Ἀλλως τε τί ἐπέπραξεν, ἂν ἡ θάλασσα, πρὸς τὴν ὅποιαν ἐπλεεν ἦδη ὁ ὄγκοπαγος, δὲν ἦτο πλέον ὁ νότιος Ἀτλαντικὸς ἄλλ' ὁ Εἰρηνικὸς Ὀκεανός, καὶ ἂν ἀντὶ τῶν Νοτίων Ὀρνέων, τῶν Σανδουχίων, τῆς Φαλλκλάνδης, τοῦ Ἀκρωτηρίου Χόρν καὶ τῆς Κεργαϊλάνης, αἱ πλησιέστεραι πρὸς ἡμᾶς χωραὶ ἦσαν τώρα ἡ Νέα Ζηλανδία καὶ ἡ Ἀυστραλία;

— Τώρα βέβαια, μοὶ ἔλεγεν ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλῆς, δὲν θὰ πιωμε τὸ ποτήρι τοῦ γυρισμοῦ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀτκινς. Ἀλλὰ τί πειράζει; Μήπως καὶ εἰς τὸ Μελοῦρον, καὶ εἰς τὸ Χέτμπαρτ-Τόου καὶ εἰς τὸ Δουνεδίνον δὲν ἔχει τόσα λαμπρὰ ἔνοδοχεια; Φθάνει μόνον νὰ φθάσωμε!

Κατὰ τὰς ἀκολουθούσας ἡμέρας, μέχρι τῆς 4 Φεβρουαρίου, ἐπειδὴ ἡ ἐμίχλη δὲν εἶχε διαλυθῆ, ἦτο δόξα ὅλον νὰ ὑπολογισθῇ ἀκριβῶς τὸ διάστημα, τὸ ὅποιον διήνυσεν ὁ ὄγκοπαγὸς ἀφ' ἧς διήλθε τὸν πόλον. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἦτο μικρότερον τῶν διακρίσεων πεντήκοντα μίλλιον, διότι οὔτε ἡ ταχύτης, οὔτε ἡ

διεθύνσεις του ρεύματος είχε μεταβλη-

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Νεολογία Fr. Schubert "Liesle stehen meine Lieder...")

Στρογγυλό το φεγγαράκι Πάνω απ' το βουνό, Μυρωμένο τ' αεράκι Τό νυχτερινό.

Τό χυτό άσπρι πέφτει Γύρω καθαρό, Κ' έν' άτέλειωτο κατρέφτη Κάνει τό νερό.

Σιωπή, βαθιά, γαλήνη, Μοναχά φιλά Μαλακό τό κύμα δίνει Στήν άκρογιαλιά.

Τό χωριό πάνω 'ς τόν βράχο Τόν ψηλό σκυρτό, Μιάζει μάμπαρο μονάχο Σ' τό βουνό σκαρτό.

Η βαρκούλα περιστερί Κάτασπρο πετά Ποσ' πηγάζει ; ποιάς το έξρει ; Μά και ποιάς ρωτά ;

Όπου γύρω κι ' αν πηγαίνει, Ίδια ή χαρά, Η μαγεσία είναι χυμένη Σ' όλα τά νερά.

Τι γλυκειά και μυρωμένη Τι χρυσή βραδυά ! Πώς άνοίγει εύτυχιμένη Κάθε μιά καρδιά !

Μ' αρκετά έχομε ψάλη, Κάλλια σιωπή Τέτοια ούράνια, θεία κάλλη Γλώσσα πώς να 'πή !

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια - Τό σελ. 340)

«Φαίνεται, εξακολούθησεν ο κ. Γαζής» ότι τό πλοίο θα κατεποντίσθη άπ' τόν βράχο, αλλά ποιά και πώς, κανείς δεν ήξεύρει.

«Α ! τό είδα έγώ τό πλοίο πού έβούλιαζε ! άνέκραζε τότε ο Γιαννάκης.

«Μας έστειλε μάλιστα ένα σωρό πράγματα : γαλέττες, βούτυρο, φορέματα...

Γιαννάκης. "Θέλα νά του δώσω πλη-

— Ό σκοπός σου ήτο καλός, Γιαννάκη μου, άπεκρίθη ο διδασκάλος. Ό 'Αστρολάβος όμως πού σας λέγω, έναύχτησε εις τά 1766 και τώρα έχομεν 1869. Έννοείς λοιπόν πολύ καλά, ότι δεν είναι δυνατόν νά είδες τό ναυάγιον, εις τό όποιον έχάθη ο πρόπαππός μου !

— Όμως τό κουτί πού βρήκαμε ήταν του πρόπαππού σας... Και για νά είναι δικό του, θά 'πής ότι ήταν μέσα 'στό πλοίο πού έβούλιαζε... και επειδή έμεις είδαμε νά βουτιάξη ένα πλοίο, πρέπει νά ήταν αυτό τό ίδιο. Άλήθεια, Μηνιά !

Και ο μικρός τή ελεγε αυτά με τόσο σοβαρόν ύφος, με τόσων κωμικήν πεποιθήσιν, ώστε με έλην τήν σοβαρότητα του θέματος, όλοι έγέλασαν, — έκτός του νοικοκύρη.

— Καλά, άφησε τώρα νά μιλήσῃ ή αδελφή σου. Ύστερα θά σου δώσωμεν νά ένοήσῃς πώς έγινεν αυτή ή ιστορία... άφ' ού πρῶτα τήν ένοήσωμεν ήμεις... Λέγε, λοιπόν, Μηνιά, πώς ήύρατε τόν θησαυρόν ;

— Μέσα 'στό Μεγάλο Βράχο, ειπεν ή Μηνιά, και τον ανέκλυψα έξ αίτίας του γλάρου. Τώρα βρίσκεται φυλαγμένος 'ς τή σπηλιά. Θά υπάγω νά τον πάρω και νά τον δώσω εις τόν κ. Γαζήν.

— Και πόσον, λέγεις, αξίζει αυτός ο θησαυρός; Άνδρέα ; ήρώτησεν ο κ. Δούμνης.

— Ό πρόπαππός μου υπελόγιζεν εις δύο εκατομμύρια τήν αξίαν των πετραδιών, χωρίς τό κουτί.

— Δύο εκατομμύρια ! Τότε λοιπόν πρέπει νά φύγωμεν άμεσα αύριον... Πρέπει νά ενεργήσωμεν με προφύλαξιν, δια νά μή μας πάρουν τά παιδιά και νά μή σας διακινηθήσουν τόν θησαυρόν... δηλαδή τόν θησαυρόν σου, φίλτατε Άνδρέα !

— Όχι δά, τώρα πλέον δεν είναι ιδιόκός μου 'νήκει εις εκείνους, πού τον εύρήσαν.

— Άστείψεσθε βέβαια, κύριε ! ειπεν ή Μηνιά. Ίδικά σας είναι όλα. Ό κύριος Γαζής έμειδιάσεν, αντί νά πανθήσῃ.

— Έννοια σας, κύριε Γαζή, και θά σας δώσωμε τά μισά, ειπε με σοβαρότητα ο Γιαννάκης. Είναι τόσα πολλά, πού φθάνουν και για τόσους τρεις.

— Νά συμβεβαστικώς άνθρακός ! ειπεν ο κ. Δούμνης. Άς είναι ! κάμε πρῶτα νά πάρουμε τό κουτί, και ύστερα βλέπουμε τί θά γίνῃ.

— Πόσα χρήματα είναι τά δύο εκατομμύρια ; ειπε πολλά ; ήρώτησεν ή Μηνιά τόν κύριόν της.

— Πάρα πολλά φαντάσσοι, ότι φθάνουν νάγοράσῃ κανείς τρία κτήματα σαν τήν Λάνδη ! απήντησεν ο κ. Δούμνης.

— Τί λέτε ! άνέκραξεν ή Μηνιά. Και είναι δυνατόν ποτέ νά κρατήσωμεν τόσα κτήματα ; νά κλέψωμεν τήν περιουσία του κυρίου Γαζή ; Πῶς ; δεν είναι ή περιουσία του πάππου σας ; πού θά τήν άρθινεν εις τόν πατέρα σας ;... Ά, όχι 'έμεις δεν έχομε νά κάμουμε δόλου !

— Και ποτέ θά φύγωμε λοιπόν ; ήρώτησεν ο Γιαννάκης.

— Άύριο τό πρῶν εις τάς έννεα, απήντησεν ο κ. Δούμνης, και πρέπει νά έτοιμάσετε από τώρα, ετι χρειάζεται δια νά πάρετε μαζί σας. Άκουσες, Μηνιά ; Σῦ θά φροντίσῃς δι' όλα. Προπάντων προσπάθησε νά ένδυσθητε κατά τρόπον πού νά μή σας γνωρίσῃ κανένας — άν και μόνον νύκτα θά υπάγωμεν εις τόν Μεγάλο Βράχον. Είπε εις τήν κυρίαν Πολυξένην, άν έχῃ καιρόν, νά σου κάμῃ ένα καπέλο με πέπλον. Θά σε περάσω ως έγγονήν μου και έτσι δεν θά σε γνωρίσουν.

— Κ' έγώ έχω ένα σχέδιο περιφημο, για νά μή με γνωρίσῃ κανένας ! μα κανένας ! ειπεν ο Γιαννάκης.

— Για νακούσωμε !

— Θά έλθῃ μαζί μας και ο Ζοζός ;

— Έννοείται.

— Τότε λοιπόν έτελείωσε ! Θά τον βάλω νά μου βάψῃ τό πρόσωπό μου με τή μπογιά του, και θά περάσω για παιδί του !

— Όλοι έγέλασαν πάλιν έκτός του Γιαννάκη.

— Λοιπόν νά πάγω νά φροντίσω ;

— Πήγαινε. Είσαι ελεύθερος ως αύριον.

Τό πρῶν, μία μεγάλη όδοιπορική άμαξα, με τέσσαρα δυνατά άλογα, έπερίμενεν εις τό προαύλιον τῆς Λάνδης.

— Πήγαινε. Είσαι ελεύθερος ως αύριον.

— Και πού θά τοποθετηθῆς, Γιαννάκη ; τόν ήρώτησεν. Όχι βέβαια μέσα 'στό άμάξι, μαζί μας, γιατί θά 'μας λερώσῃς.

— Έμένα δεν με μέλει, ειπεν ή Μηνιά. Θα πάρω και τόν αδελφό μου κοντά μου.

— Α, Μηνιά ! δεν είναι πειά ο αδελφός σου 'τό ξέχασες ; Έπειτα έγώ θέλω νά καθήσω στή σάρκα, με τό Ζοζό. Αν μου δίδῃ τήν άδεια ο κύριος.

— Τόν πέρνας, Ζοζό ;

— Άκουτ' εκεί ! και μήπως δεν είναι τό παιδί μου ; Δεν βλέπετε πώς μου μοιάζει ;... Τόν πέρνω, κύριε. Το κάθισμα είναι αρκετά μεγάλο, και χωρεϊ έμάς τούς δύο και τόν Πέτρο. (Ό Πέτρος ήτον ο άμαξηλάτης, πολύ άσωμαμένος ύπηρέτης, τόν όποιον ο κ. Δούμνης είχε φέρῃ από τήν Άμερικήν.)

— Ας είναι. Μά γιατί τόση βιά ;

— Μά δεν τα είπαμε, κύριε ; Για νά μή με γνωρίσουν 'στό δρόμο και 'στό Πλωμανάκι.

— Α, καλά.»

— Εν τῷ μεταξύ ή κυρία Δούμνη και ο Ίούλιος είχαν καταβῆ και αυτοί δια νά ίδούν τήν αναχώρησιν.

— Δεν θά με πάρετε λοιπόν κ' έμένα μαζί σας, θεϊ ; ήρώτησεν ο Ίούλιος, πολύ δυσχερηστημένος.

— Όχι, παιδί μου 'αυτή τή φορά δεν ταξιδεύω για δική μου δουλειά 'καμίαν άλλη φορά μάλιστα.

— Και θά λείψῃς πολλές ήμέρες ; ήρώτησεν ή νόμφη

— Ποιός ξεύρει !... Μου άρεσε ανέκαθεν νά ταξιδεύω, και ίσως μου ξαναέλθῃ πάλιν αυτό τό γούστο ! προσέθεσεν ο κ. Δούμνης μειδιών... Λοιπόν, χαιρε, αγαπητή μου Άμαλία ! καλήν ανταμώσιν, Ίούλιε !... Πέτρε, εμπρός !»

Και ή άμαξα εξεκίνησε... Τά άλογα έφρουγαν με καλπασμόν, και ή σκόνη τήν όποιαν εσήκωναν, έσκέπαζεν ως σύννεφον και άμαξαν και επιβάτας.

— Λοιπόν, Μηνιά, σῦ άρέσει ; ήρώτησεν ο κ. Δούμνης.

— Αντί απαντήσεως, ή μικρά έπήρε τό χέρι του κυρίου της και το έφίλησε.

— Πέ μου λοιπόν τί σκέπτεσαι 'ήθελα νά ήξευρα...

κυρία Μαρία και τό φίλο μου τόν Πέτρον, για νά του δώσω τό μισθραγκό πού μου έδάνεισε... ειπεν ο Γιαννάκης.

— Ποιοι είναι αυτοί πού λέγει ; ήρώτησεν ο κ. Δούμνης τήν Μηνιάν.

— Είναι ο Ένωμοτάρχης πού μας συνέλαβε, κύριε. Η γυναίκα του και τά παιδιά του μās έδειξαν τόσην καλωσύνην ! Τό χωριό των δεν είναι μακριά από εδώ.

[Έπεται συνέχεια] ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Ι Ρ Ι Ξ

Βραβευθείσα εις τήν ΄Εκτην Κυριακήν τῆς Διαπάλασεως.

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Τό πυρρότριχο λεοντάρι με τή χαίτη τήν έανθιά, έχει δύναμη, έχει χαρι κ' έχει άρρενωπή εύμορφία.

Η ματιά του αστραπολάμπει μέρα νύχτα δπου φανῆ, κι 'άντηχούν βουνά και κάμποι τή βαριά του τή φωνή,

Όπου, τρέχοντας, διαβαίνει, δπου, φεύγοντας, πατεί με τή χαίτη ανεμισμένη και μ' ούρα καμαρωτή !

Και 'ς τό διάδα του άγνώρια ψόβου άφίνουνε 'ς τή γῆ τάτσάλνια του ποδάρια, τό θεριά σάν κυνηγή !

Τέτοιο ζῷο, με τόση χαρι άπ' τά χρόνια τά παλῆά τάνομάζουν με καμάρι όλα τάλλα ; Β α σ ι λ ε ι ά !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

*) Ο άγκάπιος έπλεε δια του Πορθμού τῆς Λάνας. Άπαρτήτων είναι νά ριθῃ ο άναγνώστης έν βλέμμα επί του Χάρτου του Νοτίου Πόλου, δημοσιευθέντος εις τό 30όν φυλλάδιον.

μην τοιαύτην ; δὲν πιστεύω !) Ἀεροναυτο
ποδῶν (βέβαια, πρέπει νὰ γράψῃς μαζί καί
 τήν λύσιν ἐκάστης Ἀσκήσεως ἑλαβὼν τὰς λύ-
 σεῖς σου, ἀλλ' ἂν ἦσαν ὀρθαί, θὰ το ἴδῃς εἰς τὰ
 Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.) Ὠχρὰν
Σελήνην (δὲν ἦτο ἀνάγκη, ἀγαπητὴ μου, νὰ
 λυθῆς τόσον, μήπως δὲν γνωρίζω πῶσον μὲ
 ἀγάπῃς;) Ἰρυσάετον καὶ ἀδελφὸς (ἔστειλα
 τὸ 40ον, δὲν ἔχω λόγους νὰ σοὺ ευχαριστήσω.)
 Ν-Γ Καρρῶν, Ἐθρικὸν Ἰμῶν Ἀσπίμαχον
 Α. Μαλαμίδην, Τελευταίαν Χελιδόνα (ἔ-
 καμες πολὺ καλὰ ἐνὰ μὴ το κουνήσῃ, κ' ἔγω
 τὸ 40ον θὰ ἔκζητα) Μικρὸν Διάβολον, Με-
 χαλὴ Η. Παρασκάκη, (ἔστειλα) Πάλλου-
 σαν Καρδίαν (γαῖρω ποὺ ἔγινε καλὰ) Νυ-
 κτοκόρακα, Ἐρμῶν Τ. Τολιοπούλου,
 Δρομέα Φειδιππίδην (φαντάζομαι καὶ εἰ κομῶ-
 ρι, τώρα μὲ τὴν νέαν γυμνασιακὴν στολήν) Γ.
 Α. Κογκολίδην, Ἡρώα τῆς Σέρου (καὶ διατὶ
 νὰ μὴ τὰς γράψῃς σὺ;) Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν
 (βεβαίως, ἀφ' οὗ εἶχες νὰ μου γράψῃς τόσον
 καιρῶν, οἱ φίλοι μου θὰ π' ἐλησμόνησαν.) Ἐλ-
 ληρικὸν Αἰθέριμα, Γ. Α. Ἀλουπην (ἔστει-
 λα) Γλυκὸ Φιλίακι (πολὺ περιττὸν ὄνειρον,
 ἀλλάθαι, ἀλλὰ ποτὲ νὰ μὴ το ἐπαληθεύσῃ!) Σαπ-
 ρῶ Α. Ἐννάλη (ἔστειλα τὸ 29ον, διατὶ δὲν
 λαμβάνεις μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Δύ-
 σέων; Ἰδὲ τοὺς ὄρους εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ 1ου
 φύλλου) Διχμῶδον Χελιδόνα (φαντάσου νὰ
 ἐμῖνθανεν ὁ Ἀνεμοστρίβιλος δι' τὸν ἐπρόδο-
 σαν ὁ φάκελλος, ἐπάνω εἰς τὸν ὄποιον ὑπῆρχε
 τὸ θυμὸν τοῦ πατρὸς σου—διὰ τὸ ὅποιον ἔδε-
 βαίωθες ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ τῶν, καὶ ὅπως σὲ βε-
 βαιῶσθαι δὲν εἶνε νῦν τὸ πατὸς σου!) Ἰρι-
 δα (ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, ἀλλὰ φαίνεται
 δι' δὲν εἶχα τόπον διὰ πληροφορίας) Βασ Π.
 Βασιλείου, Ὀμιλῆν τῆς Ἀγγλίας, (βλέπεις
 τόνομά σου εἰς τὴν Σελήνην Τμήσ, ἀρα τὸ ἔλα-
 βα;) Στήριγμα τῆς Μητρὸς (πολὺ ἐλυπήθην
 δι' ὅσα μοῦ γράψεις περὶ τῆς φιλίας σου!) Διρκ
 Πέτερς (τότε νὰ στείλῃς ἐν τετράδιον εἰς εὐ-
 μὲ τὸ θυμὸν σου, εἴτε μὲ τὸ φουδωνυμὸν σου, ἢ,
 ἂν ἔβληξ νὰ σφραγισθῆς ἐπιτελῶς, καὶ μὲ τὰ δύο.)
 Τὶν τῆς Νυκτὸς (ἐλήθησαν.) Ἡστέον Σύμ-
 αχον, Ἀερίστατον, Κωσὶν Ν. Δολφίπουλον,
 Χελιδίστραν, Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17
 Ὀκτωβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ πρῶσιχόν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Δεκεμβρίου

Ὁ χῆρος καὶ ἡ ἑσπέρη, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δέον νὰ γράψῃς
 τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πᾶσιεται ἐν
 τῷ Γραφεῖοι μας εἰς ποικίλους, ὅν ἕκαστος
 περιεχτε 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ 1

640. Δεξιγριφός.

Εἶμαι πρόσωπον ἀρχαῖον, εἶνον καὶ βασιλικόν.
 Ἄν εἰς δύο μὲ χωρίως,
 εὐκόλῃ θὰ σχηματισθῇ
 Ἐν ἐπιρήματι κ' ἂν ζῶν ὄχι τὸσφ καθάρων.
 Ἐστὴν ὄν τοῦ ἱσπότης Γουλιέλμου

641. Στοιχειόγριφός.

Ἐν τετράποδον ποὺ τρέχει καὶ ποὺ δύσκολα τὸ
 φθάνεις

Καὶ ἂν ἦσαι ὁ κτὸ ταχὺς,
 Ἄν τὸν τράχηλον τοῦ ἀλάτῃς τότε ἀκίνητος τὸ
 [κάνεις

Καὶ βεβαίως τὸ πατεῖς.
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Βασιλέως τῶν Κοκλάδων

642 Τονόγριφός.

Ἄν ἀπάνθρωπον σκληρὸν
 Παραέντοσιχόν,
 Μέλος σου ἐκ τῶν διπλῶν
 Θενὰ σχηματισθῇ.
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Περσῆ τῆς Ἐρμῶσ

643. Ἀναγραμμοσυνθετός.

Μὴ λέξῃ ἓνα ἐπιρρημα
 Ἀνάκοδα διαβάξῃς
 Καὶ βασιλεία σφραγιθῶν
 Σιγὰ ἐπὶ μίσην βιάξῃς.
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Φιλάρμονος.

644. Αἶνεγμα.

Γέρος δὲν εἶμαι καὶ μακρὸν, κάτασπράχῳ γένειοι.
 Θυμώδης, χονδροκέφαλος, μ' ὄψι χαλκοματένια...
 Πού τὸ μαχαίρι ἂν ἐπερνεῖ νὰ τὴν κοκοποιήσῃς,
 Ἄγθονο δακρυζήτῃ σσιγμῇ θὰ σ' ἔβανα νὰ χύσῃς.
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Γενναίου Διοσκου

645. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἀλβανὸς καὶ ὁ Τζέμ Βίσιον μὰ ὄχι ὁ κτὸ-
 [αρχος Δάν Γκὺ]
 Ὁ Χόλτ, ὁ Χόιντ, ὁ ναύτης Στέρν, πρὸς δὲ
 [τοῦ Ζωρλίγια τὸ Πουγγί,
 (καὶ ὄχι αὐτὸς.) Ὁβριλιζαρόλης, Χάρδης, ὁ Ἀράπ
 [κ' ἡ Ἰάνα,
 Κι' ὁ μαῦρος Ἀρχιεπίσκοπος ποτῶν ἐπὶ τὴν τέχνην
 [μόνα
 Δανείζουσι τὰ συστατικά· καὶ οὐ περὶ τότε, πρ-
 [λε μου,
 Ὅλ' κίμης ἓνα γινωμικόν, ποὺ σάν το εὐρῆς
 [στελεῖ μαι.

Ἐστὴν ὄν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θεοδοσιολόγου

646. Μυθολογικὴ Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα Θεοῦ.
 + = Θεὸς
 + = Θεὸς
 + = Θεὸς
 ****+**** = Ἡρώς.

Ἐστὴν ὄν τοῦ Φωτεινῆς τῆς Θεσσαλίας

647. Ἀκανόνιστον

Λ Νάντικατασταθού.
 ***** οἱ ἀπτερ-σχοὶ διὰ
 ****Α**** γραμμάτων, ὡστε
 ****Ν**** νινανγινώσκοντα ὁ-
 1*** ριζοντιὰς τὰ ὀμα-
 Α**** τα ἐπὶ τὰ πόλεων
 Σ*** τῆς Ἑλλάδος
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Δακτύλου Μωδῆ

648 Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Νῆσος.
 2 6 7 = Νῆσος.
 3 4 3 8 7 = Θεὸς τῶν Ἀρχαίων.
 4 3 6 7 = Μέλος τοῦ σώματος.
 5 6 2 3 6 7 = Νέος Ἀνακτορεὸς.
 6 3 6 2 6 7 = Ἐπίθετον.
 7 6 5 4 3 6 7 = Ἑλλην ποιητής.
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Κουαλιανῶν

649 Σύνθεσις Ἀξέων.

Διὰ τῆς καταλήλου συναρμολογήσεως τῶν
 κάτωθι δεκαπέντε συλλαβῶν, σχηματίσον τὰ ὀ-
 νόματα πέντε ζῶων :

αι, γω, θη, κα, κίος, κο, κος, λας, λος,
 μη, να, νε, ος, πα, υ.

Ἐστὴν ὄν τοῦ Α. κεντρῶν Ἀγρίθου

650—652. Μεταμορφώσεσις.

1. Ἡ πέρρη διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ κήτος.
 2. Ὁ οἶτος διὰ 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ βράση.
 3. Ὁ πῖλος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ στέμμα.
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Δουβίου

653—655. Ἀστεία Παραδόξματα.

1. Ὁ λύων τοὺς ἱρήμους εἶνε ἄγιος.
 2. Ὁ νους ἔχει κρέατα.
 3. Ὁ Αἴ τρέφεται ἐκ εἰκοσιτάσσαρος χώμας.
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Κουζέου Αἰ

656—659. Δογμοπαίγνια.

1.—Πόσας χεῖρας ἔχει ἡ χίρα ;
 2.—Ἐκτὸς τοῦ Τακωθ, ποῖος ἄλλος λέγει ὅτι
 εἶδε κλίμακα ;
 3.—Ποία τροπὴ εἶνε σάν πρῖνον ;
 4.—Ποία εἰκὼν εἶνε ὄμοια ;
 Ἐστὴν ὄν Ἀρχὴν Σακουάκη

660—664. Μάγικη Συλλαβή.

Τῇ ἀνελλαγῇ δύο γινωμικῶν ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πᾶσιεται τῆς
 αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τῶσας λέξεις :
 Ἀάτος, κρατὸς, θροῦς, Δαρεῖος, Ἐλαγος.
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Νυμφίου Κατῆρημαρίου

665. Ἑλληποθύμφωνον.

ου-ου-καου-αι-ωα-εβα
 Ἐστὴν ὄν τῆς Ἰριδος

666. Φωνεντόλιπον.

πί-κ-ζ-τ-η-χλ-φσ-κ-τ-γρτ.
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Μικροῦ Διαβόλου

667. Γρίφος.

ΕΙ αααα ε ε
 Φωνὴ αααα Σ ε Χ ε κἀκεῖ ΔΕ
 Η αααα ε ε
 Ἐστὴν ὄν τοῦ Ἀγγομολογητάτου

ΑΥΣΕΙΣ

πνευματικὸν ἀσκήσειν τῆς 23 καὶ 29 Ἀπριλίου

478. Μύκονος (μῖ, κῶνος).—479. Ἄντρον.
 ἄστρο.—480. οὐλία (ου-λ-ια)—481. Ὁ
 Κόσμος ἢ τὸ Σύμπαν.

482. Γ 493. Δ Ε Ω Ν
 Λ Ε Γ Σ
 Κ Ο Μ Ο Σ Ε Γ Σ
 () Ω Ν
 Σ Ν

484. Α Ι Α Σ (τὸς ὠρΑΙΔΕ.)
 Ι Α Β Α (νὰ ΔΙΑΒΑζω)
 Α Β Ε Α (πῶσα ΒΕΛΑστα)
 Σ Α Λ Η (ισσαΣ ΔΑΗΘῶς)

485. ΔΟΥΝΑΒΙΣ οἶνος, ὕαινα, ναός, Ἀ-
 νος, βοδαί, Ἴος, αὐς.—486—487. 1, γῆ-
 ρος, γοῖρον, χεῖρον, χῆρον, χῆρος, ὄρος, ὀ-
 ρος, ὄρος. 2, κάπρος, κῆπος, κόπος, τόπος,
 τύπος, Τύρος, ταῦρος.—488. Ἐστὶ ἐρωτημα-
 τικόν.—489. ΒΕΡΝ (1, λατὸ Β. 2, ἐθα-
 δε. 3, ἦπαΡ 4, ΠλουτῶΝ)—490. ΑΜΥΝ-
 ΤΑΣ (Ἄνω, Μετὰ, Ὑπερῶν, Νωθῶς, Τη-
 μα, Ἀνδρείος, Σοφία).—491. Ἐστὶ δικη-
 ὄφθαλμος, δε τὰ παυθ' ὄφθ.—492. Ὁραϊστῆ-
 ρον ἀνάγνωσμα τοῦ περιοδικοῦ μας ὑπάρχει.—
 493. Οἱ καλοὶ φίλοι ἐν τῇ δυστυχίᾳ διακρίνονται.

ΠΡΟΑΣ Ἐξεδόθη

Ἐξεδόθη Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ
 ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ANDRÉ LAURIE

καὶ πάντων τῶν μέχρι τοῦδε συμπερίληφθέντων
 ἐν τῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚῃ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Κατὰ μετάφρασιν ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ
 Μετὰ προλογῶν διὰ ΣΠΥΡ. Π. ΔΑΜΠΡΟΥ

Καλλιτεχνικώτατος Τόμος ἐκ 380 σελι-
 δων ἐπὶ ἀρίστῳ χαρτῶν, κομμωμένος
 δι' 25 λαμπρῶν ἐικόνων.

(Πρὸς ὁ Νικίου ἐτυπώθη διὰ σπι-
 χιστῶν ἑλως καινουργῶν ἐκ τοῦ χυτρίου Ἀλέστη
 Κωνσταντινίδου, πρῶτην φοράν χρησιμοποιηθέντων
 πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου.)

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἄδετον φρ. 3.50
 Χρυδόμετον φρ. 5.—